

JOURNAL

Urantia-kirjan lukijoiden uutislehti ja lukemisto

TÄSSÄ NUMEROSSA

<i>Pääkirjoitus</i> <i>Guy Perron, Kanada</i>	1
<i>Omakohmainen kertomus uskosta</i> <i>Michael Hanian, Ranska</i>	2
<i>Tiede ei korvaa uskontoa</i> <i>Antti Roine, Suomi</i>	5
<i>Opettajien ja johtajien kouluttaminen</i> <i>Phil Taylor, Yhdysvallat</i>	8
<i>Paavali ja Abner</i> <i>Olga López, Espanja</i>	11
<i>Levitystyö</i> <i>Rick Warren, IUA:n levityskomitea</i>	15
<i>Urantia-kirjan levittäminen</i> <i>Urantia-säätiö ja Urantia-veljeskunta, 1983</i>	15

IUA JOURNAL

Journalin toimituskunta

Toimittaja : **Guy Perron**
guyperon3@sympatico.ca
Apulaistoimittaja : **Carolyn Prentice**
cmp9q3@yahoo.com
Apulaistoimittaja ja käännösvastaava (ranska) **Alain Cyr**
alain_cyr@sympatico.ca
Käännösvastaava (espanja) **Carlos Rubinsky**
Käännösvastaava (suomi) **Seppo Kanerva**
Taiteellinen johtaja **M. Caoile**
Komitean puheenjohtaja **Will Sherwood**

Suomentajat **Leena Kari, Martti Vanninen** ja **Jouni Nurmi**

Kansainvälisen palvelujohtokunnan jäsenet

Presidentti – **Gaétan Charland** – Kanada
gaetancharland03721@sympatico.ca
Varapresidentti – **Seppo Niskanen** – Suomi
seppo.niskanen@mediakoti.fi
Varainhoitaja – **Mark Kurtz** – USA
makurtz04@maplenet.net
Sihteeri – **Shirley Pelland** – USA
shirleypelland@comcast.net

Komiteoiden puheenjohtajat:

Koulutuskomitea – **Carolyn Prentice** – USA
cmp9q3@yahoo.com
Jäsenkomitea – **Gary Rawlings** – Yhdistynyt Kuningaskunta
Garyurantia@aol.com
Tiedotuskomitea – **Will Sherwood** – USA
will@thesherwoodgroup.com
Konferenssikomitea – **Eddie King** – USA
edwinking@bellsouth.net
Opintoryhmäkomitea – **Rick Lyon** – USA
ricklyon@tctc.com
Yhteyksienluontikomitea – **Rick Warren** – USA
rewar@swbell.net
Käännöskomitea – **Peep Söber** – Viro
psober@hotmail.com
Sääntökomitea – **Jerry Prentice** – USA
gobearfoot@yahoo.com

Valintani vuonna 2006
Päätöksiä vai päätöksiä ja tekoja?

Pääkirjoitus

SAIN PUHELUN Dorothy Elderiltä noin tunti sitten, ja keskustelumme kuluessa hän kertoi, että hän käytti tuota lausetta 30 vuoden ajan opettaessaan toisluokkalaisiaan jakamaan oppimiaan asioita toisten kanssa. Miten vaikuttava lause, vaikuttava, koska se on niin täyttä totta; ei ole väliä, oletko toisen luokan oppilas vai 40 vuotta *Urantia-kirjaa* lukeanut henkilö. Olisin voinut viipyä tuntikausia puhelimessa hänen kanssaan, ja puhuimmekin ainakin tunnin. Hänen innostuksensa, ilonsa ja intonsa palvella muita on niin tarttuvaa. Hän on niin pirteä, että tunsin kuin olisin puhunut parikymppiselle nuorelle naiselle. Juuri sitä Isä saa sinussa aikaan, kun vihdoinkin päätät omistaa elämäsi muiden palvelemiseen ja heidän saatamiseensa lähemmäksi häntä, taivaallista Isäämme. *Kun ihminen pyhittää tahtonsa Isän tahtoon täyttämiseen; kun ihminen antaa Jumalalle kaiken, mitä hänellä on, silloin Jumala tekee tuosta ihmisestä jotakin enemmän kuin tämä on.* [1285:3]

Kun Jumala on mukana jokapäiväisessä elämässämme, alamme huomata, miten hän **organisoi kaiken** täydellisesti. Seuraavassa siitä erinomainen esimerkki: Phil Taylor puhui viime numerossamme opettajista, *Urantia-kirjan* opettajista, siitä että meidän pitää valmentaa opettajia. Nyt, ystäväni, veljeni ja sisareni, tarjoamme teille loistavan tilaisuuden, sillä *Urantia-kirjan* Internet-koulu (UBIS) tarvitsee teitä opettajiksi. Luitte siitä viime numerossa, ja nyt voitte toimia. Teidän tarvitsee vain tehdä päätös ja toteuttaa se. Se voi viedä muutamia kuukausia, mutta älkää unohtako, että meillä on ikuisuus edessämme. Meidän tulisi kuitenkin jatkaa ohjelmaa mahdollisimman pian. Miksi odottaisimme! Isä tarvitsee meitä – nyt. Katselkaapa ympärillenne, ettekö näekin, että tämä planeetta kaipaa kipeästi hengellistä ylevöittämistä. Työtä on paljon eikä työntekijöitä ole tarpeeksi. Kysyntää on niin paljon, mutta opettajia ei ole tarpeeksi. Pyyntöjä tulee Puolasta, Kanadasta, Yhdysvalloista, Kolumbiasta, Itävallasta, Australiasta jne. Hän kertoi minulle, että joka puolella maailmaa on tuhansia, kymmeniä tuhansia lukijoita, ja UBIS on heille erinomainen tilaisuus elää ihmisten veljeyttä, ihmisten hengellistä veljeyttä ja vielä paremmin, elää sielujen liitossa kasvatukseen viisauttaan.

2. Sielujen liitto – viisauden mobilisointi. Jokainen ihminen bankkii enemmän tai myöhemmin jonkin käsityksen tästä maailmasta ja jonkin mielikuvan seuraavasta maailmasta. Seuraavaksi on mahdollista persoonallisuuksien yhteensuhteiden kautta yhdistää nämä ajallista olemassaoloa ja ikuisia tulevaisuudennäkymiä koskevat katsomukset. Yhden ihmisen mieli lisää näin hengellisiä arvojaan sitä tietä, että se saa paljon toisen ihmisen ymmärryksestä. Näin ollen ihmi-

set rikastuttavat sieluaan tehdessään kumpikin omasta hengellisestä omaisuudestaan yhteistä omaisuutta. Tällä samalla keinoin ihmisellä on niin ikään mahdollisuus välttyä aina uhkaavalta vaaralta, joka on hänen taipumuksensa sortua näkemysensä vääristymiseen, ennakkoluuloiseen subtautumiseen ja abtaaseen arviointiin. Pelko, kateus ja omahyväisyys ovat torjuttavissa vain olemalla läheisessä yhteydessä muihin ajatusmaailmoihin. Lienette huomanneetkin, ettei Mestari koskaan lähetä teitä yksikseen uurastamaan valtakunnan laajenemisen hyväksi, vaan hän läbittää teidät kentälle aina kaksittain. Ja koska viisautta on supertietämystä, siitä seuraa, että viisauden yhdistyksessä sosiaalinen ryhmä, olkoon pieni tai suuri, jakaa kaiken tietämyksen keskenään. [1776:1]

Useimmilla meistä on mahdollisuus olla vuorovaihtuudessa, kokea tämä persoonallisuuksien yhteenliittyminen tosielämässä kahdestaan tai ryhmässä. Monille yksinäisille lukijoille tämä ei ole mahdollista. Silloin UBIS merkitsee näille lukijoille suurta elämystä, kuten myös jokaiselle osanottajalle, opiskelijoille ja opettajille. Mikä erinomainen tapa toteuttaa tuota suurta sisimmästämme tulevaa tarvetta lähteä julistamaan julkisesti valtakunnan evankeliumia.

OLLESSAAN parhaillaan rukoilemassa edellä mainitut satakaksikymmentä uskova tulivat noin kello yksi kaikki tietoisiksi huoneessa olevasta oudosta läsnäolosta. Samalla nämä kaikki opetuslapset tiedostivat uuden ja syvällisen hengellisen ilon, turvallisuuden ja varmuuden tunteen. Tätä uutta hengellisen väkevyyden tietoisuutta seurasi välittömästi voimakas halu mennä ulos ja julistaa julkisesti valtakunnan evankeliumia ja sitä hyvää sanomaa, että Jeesus oli noussut kuolleista.

Pietari nousi seisomaan ja julisti, että käsillä täytyi olla Mestarin heille lupaaman Totuuden Hengen tuleminen, ja hän ehdotti, että he menisivät temppeleihin ja ryhtyisivät julistamaan haltuunsa uskottua hyvää sanomaa. Ja he tekivät juuri niin kuin Pietari ehdotti. [2059:1–2]

Vaul Nyt kun Mikael opastaa meitä, nyt kun meillä on hengellistä iloa, turvallisuutta, varmuutta ja hengellistä väkevyyttä, emekö me tunne tuota voimakasta halua – mitä muuta me tarvitsemme lähteäksemme liikkeelle. Ystäväni, siirtykäämme pois ”mukavuusvyöhykkeeltämme” ja ryhtykäämme opettajiksi, joita meidän kaikkien pitäisi olla, NYT! Muistakaa, että jakaminen on Jumalan kaltaista – jumalallista.

Kysymys on Jumalasta ja pääsemisestä lähemmäksi häntä. Olkoon Jumalan rakkaus ja rauha aina kanssanne ja sisimmässänne.

Veljenne hengessä ja palvelussa.

Guy Perron, Montreal, Kanada □

Kääntänyt Leena Kari

Mielen jalostaminen: oikean työkalun valitseminen

Omaehtainen kertomus uskosta mielen jalostamisen työkaluna

MICHAEL HANIAN

Ranska

ON kovin vaativa tehtävä yrittää pitää hyvin jäsennetty puhe *Urantia-kirjan* lukijayhteisölle. En suinkaan tarjoutunut laatimaan tätä esitystä, mutta otin tämän tilaisuuden vastaan kiitollisena. Yritän jakaa kanssanne joitakin henkilökohtaisia ideoita, jotka ovat syntyneet lukemalla *Urantia-kirjaa* yhä uudelleen ja uudelleen.

Ennen kuin aloitan, haluan ilmaista syvän kiitollisuuteni kaikille niille, jotka tekivät tähän konferenssiin osallistumiseni mahdolliseksi saamani apurahan turvin.

Puheeni otsikkona on MIELEN JALOSTAMINEN: OIKEAN TYÖKALUN VALITSEMINEN, ja alaotsikkona OMAKOHAINEN KERTOMUS USKOSTA MIELEN JALOSTAMISEN TYÖKALUNA.

Tulen puhumaan uskosta ja mielestä, minun uskostani ja minun mielestäni – mielestä, joka yritti itsepäisesti kieltää minulta totuudet, jotka on niin kauniisti esitetty meille tässä kirjassa. Toivon osaavani olla vilpitön. Toivon kykeneväni jakamaan kanssanne asioita, jotka ovat minulle kallisarvoisia, sillä, kuten meille kerrotaan, *Jumalaa tunteva ihminen kuvailee bengellisiä kokemuksiaan – ei epäuskoisten vakuuttamiseksi – vaan uskovien mielenlennykseksi ja keskinäiseksi tydytykseksi.* [30:5]

Vuonna 1986 näin unen. Olin rannalla. Oli kaunis, tyyni sää, ja aurinko paistoi lempeästi. Siniseltä ulupalta tuli rannalle jättäjämainen aalto, joka tempasi minut mukaansa. Ajelehdin voimattomana vedessä yrittäen vaistomaisesti tarttua johonkin kiinni. Ihme kyllä, en tuntenut lainkaan pelkoa.

Sitten tunsin jotakin kädessäni. Seuraavassa hetkessä huuhtouduin rannalle, ja siellä huomasin, että kädessäni oli kirja. Neljä vuotta myöhemmin löysin *Urantia-kirjan*.

Nyt jälkepäin ymmärrän, että tuo uni oli selvä viesti ja lupaus. Ja tärkein osa tätä viestiä on: älä pelkää. Neljässä vuodessa näistä sanoista, jotka esiintyvät kirjassa niin monesti, tuli suurenmoinen ja sointuva kutsu, ja niistä näytti tulevan koko loppuelämäni motto. Olisiko minun siis oltava ikuisesti kiitollinen mielelleni? Ei ihan niinkään. Tuohon aikaan, kuten niin usein seuraavina vuosina, mieleni teki kaikkensa esittääkseni minua pyrkimästä oikealle tielle. Se tarjosi aukottoman loogisia selityksiä *Urantia-kirjan* jumalalliselle taikavoimalle; se selitti, miten uhkarohkeaa oli jättää toimeentulon ansaitsemiseen liittyvät jokapäiväiset tehtäväni; se käytti hyväkseen jokaista mahdolli-

suutta takertua arvossa pidettyihin, oikeaksi todistettuihin, yleisesti hyväksytyihin teorioihin ja käsityksiin. Se teki kaikkensa vakuuttaakseen minut siitä, että se, mieleni, oli uskollinen ystäväni, aina valmiina ja halukas palvelemaan minua käyttäen noita korvaamattomia työkaluja: logiikkaa, skeptisismä, elämän lakeja ja viittä aistia, joiden tuottamaa tietoa se uskollisesti ja auliisti välittäisi ja tulkitisi minulle.

Kuitenkin jokin – tai joku – tarjosi aina erilaisia selityksiä, erilaisia vastaväitteitä mieleni esittämille perusteluille. Ja minuun teki aina vaikutuksen tuon jonkun äänensävy: se oli niin lempeä, ja viestien musiikki oli niin ihmeellistä, että kaikki logiikka ja kaikki päinvastaiset faktat menettivät merkitystään.

Niinpä minä jatkoin lukemista ja kuuntelin edelleen tuota jotakuta. Ja aloin oppia tekemään valintoja. Ensimmäinen valintani oli se, että antaisin sille mahdollisuuden. Lukisin *Urantia-kirjaa*, antaisin sen kantaa hedelmää elämässäni. Sitä valintaa en ole koskaan katunut. Siitä lähtien on mieleeni ilmaantunut jotakin uutta, ja se jokin oli toivo. Siihen asti olin kaivannut toivoa, mutta en koskaan löytänyt oikeaa toivoa. Päinvastoin, käsitykseni maailmasta saattoi johtaa vain kaiken toivon hylkäämiseen, ei sen vaalimiseen.

Tuo uusi tunne oli ihmeellinen ja innoittava. Mitä enemmän toivoni vahvistui, sitä vähemmän pelkoa minussa oli. Tiettyssä vaiheessa pysähdyin, vedin henkeä ja yritin punnita mielessäni tätä kaikkea. Miksi tuo alituinen pelko oli menettämässä otettaan? Miksi olin valmis vaihtamaan kaiken maailman logiikan ihanaan toivon tunteeseen? Miksi tämä kasvava toivoni oli jo niin vahva?

Jatkoin lukemista, ja sain edelleen vastauksia.

Aloin myös kiinnittää huomiota tiettyihin *Urantia-kirjassa* esiintyviin sanayhdistelmiin, ja vähitellen aloin ymmärtää syvällisemmin niiden merkitystä.

Elävä totuus, elävä rakkaus ja elävä usko. Mitä tämä sana ”elävä” itse asiassa merkitsee? Asiayhteyttä laajentamalla huomaamme, että ”elävä” merkitsee värähtelevää, resonoivaa, vetoavaa, innoittavaa, spontaania ja – luovaa.

Säveltäjänä minuun vetosi eniten ajatus luovuudesta, sillä luovuus on viime kädessä uuden todellisuuden synnyttämistä. Ja tämä tekee meistä, ellei luoja, niin ainakin myötäluoja.

Seuraava johtopäätökseni odotti vain oikeaa henkeä hahmottuakseen: luovuus ja usko kulkevat käsi kädessä. Ja kohta tämän havainnon jälkeen seurasi toinen: voin oppia käyttämään uskoani työkaluna, joka auttaa minua jalostamaan mieltäni ja kehittämään

luovuuttani

Sain lopullisen varmuuden luettuani seuraavat ihmeelliset sanat: *Usko on henkistyneen luovan mielikuvituksen innoituksen lähde.* [1459:5]

Luovuus...

Mielemme on luonnostaan luova. Lukiessani *Urantia-kirjaa* saatoin poimia esiin neljä erilaista finiittisen luovuuden tasoa. Ylimpänä on viisaan miehen taso. Ottaen huomioon, ettei ole olemassa mitään kokonaan omasta mielestä lähtöisin olevaa luomista – Ensimmäistä Lähdetä ja Keskusta todennäköisesti lukuun ottamatta – olettakaamme, että viisas mies – vai pitäisikö minun sanoa viisas ihminen? – on joku, joka luo ensimmäisenä jotakin omasta mielestään käsin. Tiedämme, ettei Jeesus jättänyt jälkeensä mitään kirjoituksia. Hän käytti eläviä sanoja kuolleiden kirjainten asemesta. Siten hän oli muun muassa viisas mies.

Ketkä häntä sitten kuuntelivat? Hänen oppilaansa ja suuret sekä ystävien että vihollisten joukot. Tietäen hyvin, ettei Jeesus halunnut jättää jälkeensä mitään kirjoitettua, että hän oli hävittänyt sen vähän mitä oli nuoruusvuosinaan kirjoittanut, opetuslapset eivät kirjoittaneet mitään hänen mentyyään, ja 40 vuotta Puhuttu Sana eli puhuttuna sanana. Kuitenkin evankeliumit ovat kirjoitettua tekstiä. Ja niin ensimmäisestä kirjoitajasta tuli väistämättömästi ”kirjanoppinut”.

”Kirjanoppinut” ei ole kirosana. Ilman heitä ei meidän tuntemamme tietämys olisi levinnyt. ”Kirjanoppineella” on kuitenkin taipumus vangita dynaaminen ja elävä ajatus ja kiteyttää se joksikin muuttumattomaksi.

Siirtykäämme sitten niihin, jotka käyttävät hyväkseen näitä kirjoituksia, ”kirjanoppineen” luovien ponnistusten lopputuotetta. Oletamme jälleen yksinkertaisuuden vuoksi, ettei seuraava mielityyppi tee muuta kuin käyttää sitä mitä toiset ovat luoneet. Tällöin olemme tekemisissä tyypin kanssa, jota voidaan sanoa pinnallisesti sivistyneeksi.

Nämä keräävät ideoita ja määritelmiä antamalla omasta puolestaan mitään. Tiedon hankinta on ainoa mitä he osaavat. He omaavat työkalut ja tuntevat keinot tiedon hankkimiseen. He eroavat tiedemiehistä samalla tavoin kuin elävä kukka eroaa tekokukasta: ulkonäkö on sama, mutta materiaali on aivan muuta.

Tämä on laajalle levinnyt mielityyppi, mutta nykymaailmassa sitä yleisemmäksi on tulossa eräs toinen tyyppi, jota nimittäisin kopioija-liimaajaksi [copy-paster].

He ovat niitä, jotka osaavat vain ”kopioida ja liittää”. Kopioida yhdestä kohtaa ja liittää toiseen. Kopioida loistava sitaatti joltakin nerokkaalta edeltäjältämme – ja laatia yhdistelemällä kooste, jossa ei ole jälkeäkään tuoreudesta. Kopioijat ilmentävät henkisen ja luovan kyvyn steriliteettiä uljaassa uudessa maailmasamme. Tiedonhankinnan nopeus on houkuttelevaa ja turmelevaa. Aivan liian usein se riistää ihmiseltä tietojen etsimisprosessin tuottaman tyydytyksen.

Kaikella tällä on, ihme kyllä, yhtymäkohtia kerto-

mukseen Jeesuksesta ja hänen opetuksistaan. Tämä nimittäin osoittaa, miten siirryttäessä jumalallisesta mielestä, joka on itse luovuus, mieleen, joka on ominaisuuksiltaan pääasiassa mekaaninen, voimme selittää, miten mekaaninen ajattelemattomuus myötävaikuttaa siihen, että niin monet Jeesuksen aikalaisista torjuivat hänet.

”Kopiointi ja liittäminen” ei edellytä huipputekniikkaa eikä rajoitu nykyaikaan. Se on ainoastaan hedelmätön menetelmä käsitellä henkistä omaisuutta, ja sellaisena se on ollut käytössä kaikkina aikoina. Mikä itse asiassa saa mielen hylkäämään vapaan luovuuden ja takertumaan sen sijaan mekaaniseen kopiointiin? Eräs vaikutin on taaskin pelko. Juuri pelko sai fariseukset ja kirjanoppineet sulkemaan silmänsä elävän totuuden ilosanomalta ja valitsemaan vanhojen kirjoitusten orjamaisten toistamisen.

Juuri pelko sai heidät antamaan ilmi Ihmisen Pojan ja vaatimaan, että kansanjoukko pysyisi juuri sellaisena – kansanjoukkona – eikä joukkona yksilöitä, joista jokaisella oli valta valita Totuus. Mutta ollakseen kykenevä valitsemaan on kyettävä ajattelemaan – ajattelemaan ”myötäluovasti”, kun taas sanhedrinin edustajat tyrkyttivät väkijoukolle ”kopiointia ja liittämistä”. He tarjosivat valmiita ratkaisuja vaatien, että ihmiset kopioisivat ne ja liittäisivät ne jokaiseen mieleen.

Toistan vielä: näiden mustavalkoisten määritelmieni tarkoituksena on tehdä asia selväksi. Todellisuudessa siirrymme yhdestä menettelytavasta toiseen, ainakin useimmat meistä tekevät niin, ja se on aivan normaalia. Uskon, että merkittävää on se, mille antaa etusijan, sekä kokonaispainotus. Tärkeintä on se mitä teen, kun olen parhaimmillani.

Tästä näkökulmasta katsottuna se, mitä teemme täällä konferenssissa, on pyrkimystä edistää elävää sanaa, sillä suurimman osan ajasta me keskustelemme, vaihdamme ajatuksia, jaamme kokemuksia ja olemme vuorovaikutuksessa. Tätä kaikkea tehdessämme olemme luovia ja myötäluovia; se on juomista spontaanisuuden virkistävästä lähteestä ja elämistä hengen eikä vain kirjaimen mukaisesti.

Jatkan vielä omakohtaista kertomustani uskosta ja mielestä.

Alussa tie oli täynnä kuoppia. Luulen, että kysymys oli välimatka. Kun kaksi ihmistä yrittää kertoa toisilleen jotakin, he menevät lähemmäs toisiaan voidakseen kuulla paremmin, niin ettei heidän tarvitse huutaa. Minulle kävi näin: Vastasyntynyt uskoni, rakas pienokaiseni, oli onnellinen ja iloinen, niin onnellinen ja niin iloinen, ettei se vähään aikaan huomannut olleenkaan mieltäni, joka oli jäänyt aivan yksin pimeään. Mieli saattoi tuntea valon läsnäolon jossakin tunnelin päässä, mutta tuo valo oli vielä liian heikko tehdä vaikutuksen. Ja kielivaikeuksiasiakin oli: uskoni ei vielä hallinnut kieltä, jolla pitää yhteyttä mieleen; se ei ollut vielä löytänyt oikeita sanoja. Se ei ollut vielä saanut taikasivellintään voidakseen maalata ja kuvata hengellisen ilon ihmeitä kaikissa väreissään. Välissä oli ihmettelevä ja levoton minäni, jota tempoivat toisaalta

äkilliset uskonpuuskat ja toisaalta mielen järkipäriäinen todistelu.

Olin kuitenkin päättänyt tehdä uskosta työkalun. Niinpä mieleni ryhtyi etsimään ohjeita. Ja ne olivat tulossa. Ohjeet oli varustettu seuraavalla otsikolla:

USKO-NIMINEN HENGELLINEN TYÖKALU
MIELEN JALOSTAMISEKSI
LAATINUT LÄSNÄOLEVA PALVON-
NANAUTTAJA

Varoitus: lue ohjeet huolellisesti, ennen kuin jatkat.

1. Työkalun käyttötarkoitus: uskonnollisen elämän edistäminen.

2. Käyttöympäristö: jokapäiväinen elämä.

3. Varoitoimenpiteet:

- Käsiteltävä huolellisesti: usko on sekä vahva että herkkä. Se voi väärin käytettäessä saada aikaan ”fanaattisuutena ilmenevän mullistuksen” (1207:5).

- Älä aseta työkalua vihamieliseen ympäristöön: älä ”heitä helmiä sikojen eteen” (1571:5).

- Säilytä sitä hyvin: vaikka pakkauksessa ei olekaan ”parasta ennen” -päivämäärää, pitkäaikainen käytön puute aiheuttaa työkalun ruostumisen.. Se tarkoittaa: käytä uskoasi.

Mutta ei sanaakaan siitä, miten sitä käytetään!

Silloin en tiennyt, ettei mitään kopioitavia ohjeita voinut ollakaan. En tiennyt, että ihmisen on löydettävä aina oma henkilökohtainen tapansa harjoittaa uskoa.

Vielä tärkeämpää oli, etten tiennyt tarkalleen, miksi käyttäisin uskoani, mitä tavoitteita asettaisin itselleni – toisin sanoen, mitä halusin saavuttaa uskon avulla.

”Mitä sinä todella haluat?” kysyin itseltäni. Halusin monia asioita, mutta yhtä halusin kaikkein eniten: vapautua pelosta.

Siitä tuli toinen rationaalinen, älyperäinen valintani mielen jalostamisen tiellä. Miksi sitten valitsin pelon päämaailtaulukseni? Jos minun olisi valittava vain yksi negatiivinen, koko elämäni heikentävä ominaisuus, se olisi juuri pelko. *Urantia-kirjassa* sanotaan niin osuvasti: ”Pelko on ihmisen suuri orjuuttaja, –.” [1596:2] Meille kerrotaan, että pelko on peritty eläinkunnasta. Eräs Elämäkantaja ihailee hevosta mutta suree sitä, että hevonen säikähtää niin helposti. Tässä on viesti meille ihmisille: säikähtäessään hevonen pakenee, kun taas ihminen tappaa pelosta. Tai kuolee, sillä meille kerrotaan, että pelko voi tappaa (971:2). Lisäksi meille kerrotaan, että pelko on mestarillinen älyllinen huijaus, jonka kohteena on kuolevaisen kehittyvä sielu (556:4). Ja aivan ilmeistä on, että tätä huijaus tapahtuu mielen välityksellä.

Mitä pelko varsinaisesti tekee ihmisen mielelle ja persoonallisuudelle? Eräs Jumalallinen Neuvonantaja varoittaa meitä siitä, että me vääristelemme mieltämme hyödyttömällä huolekkuudella (103:5). Ja huolekkuus on pelon sivutuote. Eräs Yksinäinen Sanansaattaja sanoo, että pelko saastuttaa uskon kaivon (1223:7). Keskiavaliolennot viittaavat pelkoon, joka

estää vilpittömiä sieluja ottamasta vastaan evankeliumin uutta valoa (1768:5).

Mitä pelko sitten on? Pelko on rakkauden vastakohta. Rakkaus ja pelko eliminoivat toinen toisensa. Nämä kaksi ainesta eivät sekoitu. Missä on pelkoa, siellä ei ole rakkautta. Missä on rakkautta, siellä ei ole pelkoa. On ikuisesti totta, että Jumalan rakkaus karkottaa kaiken pelon (552:6). Siksi Ajatuksensuuntaajat halusivat *vaihtaa pelontuntee[mme] rakkaudesta – – kertoviksi vakaumuksiksi, – –*. [1192:3]

Mutta ehkä pelosta onkin hyötyä? Varmasti siitä onkin – kehollemme. Se varoittaa, se ehkäisee, se saa meidät huutamaan apua. Mutta mitä paremmin ymmärrämme Mestarin sanoja: ”Ihminen ei voi elää pelkästään leivästä” [1777:2], sitä vähemmän tarvitsemme pelkoa. Ja sitä enemmän tarvitsemme rakkautta. Ja sitä enemmän uskosta tulee silta mieleemme kuohuvien vesien ylle.

Heti kun aloin käyttää uutta työkaluani, sillä osoitautui olevan eräitä varsin odottamattomia – ja ihmeellisiä – ominaisuuksia. Sillä oli verraton kyky kasvaa. Se kasvaa tilassa vieden yhä enemmän ja enemmän tilaa. Se kasvaa ajassa suuntautuen toisaalta tulevaisuuteen ja löytäen toisaalta perustansa menneistä asioista.

Kuten niin monien muidenkin asioiden kohdalla, myös uskoni ja pelkoni välisessä taistelussa syntyi käännekohta.

Se tapahtui erään tavanomaisen väittelyn aikana. ”Mitä sinä aiot syödä?” huusi mieleni pelon yllyttämänä. ”Et ole vastuuntuntoinen! Sinulla on perhe! Sinun pitäisi lopettaa tuo säveltäminen, joka ei tuota juuri mitään, ja alkaa tehdä sitä mitä kaikki muutkin: ansaita elantoa.” Yritin vastata, mutta vastaukseni olivat tehotomia. Yhtäkkiä pieni tyttärenti tuli huoneeseen. ”Isi, soittaisitko minulle tämän laulun?” ”Minkä laulun?” kysyin. ”Sen, minkä teit minulle eilen.” Ja niin minä soitin ja näin, miten onnellinen hän oli. Silloin tajusin, että kaikki, mikä elämässäni oli todella tärkeää, oli jo tässä. Ja ymmärsin, että voin elää ilman pelkoa.

Pelko on yleisnimi. Itse asiassa sillä on monet kasvot, monta muotoa: huolestuneisuus, epäluottamus, epäluulo – vain joitakin mainitakseni. Ja joka kerta se on merkinä rakkauden puuttumisesta. Pelko on rationaalista – rakkaus on irrationaalista. Pelko on vangitsevaa – rakkaus on vapauttavaa. Pelko on stressaavaa – rakkaus on rentouttavaa. Ne ovat toisensa pois sulkevia. Kuten päivä ja yö. Kuten valo ja pimeys. Et voi sekoittaa niitä. Voit ainoastaan valita niiden välillä.

Ongelmana on taas valinta. On tehtävä valinta: nyt vai joskus myöhemmin. Valinta aineellisen ja hengellisen välillä. Valinta ajattelun ja uskomisen välillä.

Loppujen lopuksi on valittava, uskooko vai ei. Sillä jos uskot vilpittömästi Jumalaan, et voi enää tuntea pelkoa. Pelon määrä on suoraan verrannollinen uskon puuttumiseen. Siten ”älkää pelätkö” on toinen tapaus sanoa ”uskokaa”.

Taistelu pelkoa vastaan on perustavaa laatua oleva ongelma haluttaessa uskon saavan yliotteen ihmiselä-

mässä.

”Älkää pelätkö” oli Mestarin tunnussana, sillä kun pelkää, et voi todella rakastaa. Juudaksen turmioksi koitui pelko eri muodoissaan – mustasukkaisuus, epäluottamus, epäluulo, kateus ja kostonhimo. Pelko henkensä puolesta saattoi Pietarin hyvin vaaralliseen mielentilaan, jossa hän kielsi Mestarinsa – eikö hän ollut vähällä seurata Juudaksen jalanjalkia? Aineellisen menetyksen pelko sai Matadormuksen hylkäämään Mestarin tarjouksen. Oliko tämä pelko oikeutettu? Ei: keskiväliolennot paljastavat meille, että Matadormus olisi saanut kaikki rikkautensa takaisin, jos hän vain olisi hyväksynyt uuden roolinsa. Pelko joutumisesta vaikeuksiin juutalaisten kanssa sai Pilatuksen myöntymään heidän hirvittäviin vaatimuksiinsa.

Pelko on sokaisevaa. Pelko on erottavaa. Pelko on petollista. Pelko on murhaavaa. Pelko on puhtaasti rationaalisen käyttäytymisen irrationaalinen tulos. Pelko pelastaa meidät tänään vain tuomitakseen meidät huomenna. Pelko on lyhytnäköisyyden toinen nimi. Se on varovaisuutta, joka on kasvanut yli rajojensa. Se on vartioimatta jätetty varokeino. Pelko tarjoaa meille kolikon mutta riistää meiltä omaisuuden. Pelko suojelee meitä mustelmilta mutta tuottaa pysyvän vamman.

Älä pelkää! Näiden sanojen tulisi olla ei ainoastaan tunnussana vaan myös osa jokapäiväistä rukousta: ”Oi Herra, vapauta minut pelon kahleista! Älä salli sen myrkyä vääristää mieltäni! Anna sen tilalle mielenrauha, sielun ikuinen tyyneys ja kaiken kattava rakkaus.”

Jumala on rakkaus. Rakkauden puute on pelkoa. Pelko on siten Jumalan poissaoloa, ja niin ollen epätoollista, koska ei ole olemassa mitään paikkaa, missä

Jumala ei olisi. SEN VUOKSI SITÄ NIMITETÄÄN ÄLYLLISEKSI HUIJAUKSEKSI. Pelko on epätoollista, mutta se pyrkii kieltämään ja korvaamaan kaiken aidosti todellisen.

Et voi tappaa rakkautta, mutta voit kieltää sitä asuimesta mielessäsi.

Et voi estää Jumalaa, mutta voit kieltää häntä jalostamasta mieltäsi.

Usko on hakkuni ja miekkani. Se on ainoa työkalu ja ainoa ase, jota koskaan tarvitsen auttamaan mieltäni voittamaan jatkuvan taistelun pelkoa vastaan, joka on epäusko.

Ajan kuluessa huomaan, että vastasyntyneen uskon ja mielen välinen välimatka, joka oli aikaisemmin ongelma, on lyhenemässä, sillä nämä kaksi ovat pääsääntöisesti lähemmäs toisiaan ja niillä on yhteinen kieli. Alan ymmärtää, että usko on *inhimillisen ajattelun tekemä ylväin väite* [51:8], että usko on *järjellistä* [1137:6], että usko on hengellistyneen mielen näkemys (25:3).

Voin luottaa siihen, että olen valinnut oikean työkalun. Päinvastoin kuin muut työkalut, se tulee vain terävämmäksi kovassa käytössä. Minun tarvitsee ainoastaan pitää se aina käsillä.

Minun kohdallani kaikki alkoi oletuksesta, että voin elää ilman pelkoa, että pelko on hyödytön mielentila.

Nyt on menossa koeaika – porttikielto pelolle.

Eräänä päivänä ilman pelkoa elämisestä tulee tapa. Ja tapa on jotakin, joka on mielelle mieluisa, mielelle, joka tekee päätöksen olla pelkäämättä. □

Kääntänyt Leena Kari

Tiede ei korvaa uskontoa

ANTTI ROINE

Suomi

Tiede tutkii ja selvittää, miten luonto toimii, ja nimeää löydetty uudet ilmiöt, aineet ja eliöt. Tiede määrittelee ja todistaa uudet luonnonlait päättelyketjujen ja kokeellisen tutkimuksen avulla. Uusien ilmiöiden ja teorioiden todistusaineistona käytetään jo aiemmin oikeaksi todistettuja asioita, menetelmiä ja kokeellisia havaintoja, koska seurauksia ei voi olla ilman syytä. Jos meillä on rohkeutta seurata tällaista päättelyketjua tai polkua loppuun asti, niin lopussa kohtaamme aina Jumalan eli kaiken olemassa olevan alkuperäisen syyn ja aiheuttajan, jolla ei ole itsessään alkusyytä. Ateisti yrittää kiemurrella ulos tästä loogisesta ongelmasta keksimällä uuden nimen tälle alkuperäiselle syyille, kuten Big Bang eli alkuräjähdyksen.

Nykyisen virallisen tieteellisen totuuden mukaan kaikki materia, energia, elämä ja ihmissielut olivat ruutistettuja nuppineulanpäätä pienempään tilaan 14 miljardia vuotta sitten. Tieteelliset totuudet voivat kuitenkin muuttua, koska tieteellisen tiedon määrä kasvaa koko ajan. Nykyään tiedämme tieteellisiä tosiasioita

ainakin sata kertaa enemmän kuin sata vuotta sitten. Tämä trendi tulee jatkumaan eksponentiaalisesti; ihmiskunnan viisautta ei kuitenkaan tule kasvamaan samalla nopeudella, ellei meillä ole rohkeutta arvioida uudestaan vanhoja tieteellisiä ja uskonnollisia totuuksia ja oletuksia. Tiede siis muuttaa ja parantaa käsitystämme maailmankaikkeudesta; kuitenkin tulemme nyt ja aina löytämään Luojamme kaikkien tieteellisten päättelyketjujen päätepisteestä.

Kauneutta, viisautta, oikeudenmukaisuutta, rakkautta ja uskoa ei voida mitata minkään vaa’an tai fyysikaalisen tai kemiallisen instrumentin avulla. Ne eivät reagoi materiaan tai energiaan, mutta siitä huolimatta ne ovat yhtä todellisia kuin graniitti, koska ihmisen henki tekee ne näkyviksi. Itse asiassa olemme puhtaita henkiolentoja, jotka on väliaikaisesti lukittu omaan kehoomme. Voimme havaita tämän hengen, kun katsoimme lähimmäistämme silmiin ja kuuntelemme hänen puhettaan; nämä sanat ja ajatukset eivät ole lähöisin materiaalista.

Erilaiset toimintaympäristöt

Tiede ei ota kantaa ihmisen hengelle täysin oleelliseen kysymykseen eli oikeaan ja väärään. Uskonto etsii vastauksia näihin peruskysymyksiin. Sen sijaan todellinen tiede selvittää, mitkä materialistiset asiat ja ilmiöt ovat totta ja mitkä taasen perustuvat valheeseen. Tieteen avulla voimme parantaa ruumiimme hyvinvointia ja terveyttä. Todellinen uskonto taasen etsii niitä henkisiä arvoja, jotka ovat totta ja jotka tekevät sielumme onnelliseksi. Näiden positiivisten ja pysyvien seurannaisvaikutusten avulla voimme tunnistaa oikean tieteen ja oikean uskonnon lukemattomista väärennökistä ja valheesta.

Ainoastaan totuudenmukaisen ja rehellisen tiedon avulla voimme taistella niitä ryhmiä, kultteja, klaaneja ja taikauskkoa vastaan, jotka hypnotisoivat lapsemme ja pyrkivät heidän oman vapaan tahtonsa nujertamiseen. Valheellinen uskonto, filosofia ja tiede johtavat ihmiset ja heidän lähimmäisensä epätoivoiseen itsemurhaan sekä eettiseen ja taloudelliseen vararikkoon. Sen sijaan oikea uskonto ja tiede auttavat meitä kohtaamaan ja selvittämään päivittäiset ongelmamme sopusoinnussa lähimmäistemme kanssa.

Tämä päivä, jota juuri nyt elämme, on aina elämämme tärkein hetki, koska se on ainoa vaihe, jossa voimme tehdä muutoksia ja parannuksia omaan ja muiden elämään. Todellinen tiede ja uskonto tukevat toinen toistaan ja samalla myös meitä tässä hetkessä, missä me elämme. Uskonnon ja tieteen välinen kuviteltu ristiriita johtuu aina vääristä tieteellisistä tai uskonnollista oletuksista ja tulkintoista. Pitkällä tähtäimellä uudistuva ja dynaaminen tiede sekä uskonto tulevat löytämään täydellisen harmonian.

Elämämme ja maailmamme on suunniteltu tarkasti juuri tällaiseksi kuin se nyt on, jotta me voisimme tehdä aidosti vapaan valinnan uskon ja ateismin välillä. Emme voisi tehdä tätä vapaata valintaa, jos Jumalan tai jonkun korkeamman voiman olemassaolo voitaisiin todistaa jonkin tieteellisen kokeen tai filosofisen päättelyn avulla. Armo, oikeudenmukaisuus, rakkaus, kukkaniitty, atomi tai koko maailmankaikkeus ovat riittäviä todisteita Jumalan olemassaolosta hindulle tai katoliselle ihmiselle, mutta ateistilla on täysi oikeus katsoa maailmaa toisesta perspektiivistä. Uskonnolliselle ihmiselle toteamukset ”Minä olen” ja ”Sinä olet” ovat lopullisia todisteita Jumalan olemassaolosta, mutta ateistilla on oikeus uskoa sattumaan, onneen ja kohtaloon.

Itse asiassa ateisti tarvitsee paljon enemmän sokeaa uskoa kuin ihminen, joka uskoo Jeesukseen, koska tiede ei voi kumota Jumalan olemassaoloa. Sen sijaan kristitty, ortodoksi, muslimi tai juutalainen voi olla absoluuttisen varma Jumalan olemassaolosta, koska he eivät perusta uskoaan tieteelliselle pohjalle vaan Jumalan Suuntaajaan, joka elää sielussamme. Tämä pieni Jumalan hiukkanen tekee mahdolliseksi pelastumisemme ja herättää uskon kaipuun mielessämme.

Tarvitsemme rohkeutta

Tarvitsemme rohkeutta, jotta voimme löytää tieteellisen tai uskonnollisen totuuden. Totuuden löytäminen on vaikeaa, jos meillä ei ole rohkeutta tutkia kaikkia tiedonlähteitä, tabuja ja jopa arveluttaviksi tai kriittisiksi luokiteltuja lähteitä. Meidän kannattaa myös huomata, että totuus ei riipu tiedonlähteestä, henkilöstä tai ismistä; totuus voi perustua vain kokeellisesti tai loogisesti todistettuihin tieteellisiin ja uskonnollisiin tosiasioihin. Lisäksi meidän tulee kuunnella omaa järkeämme ja omaatuntoamme, koska tätä varten me olemme ne saaneet.

Voimme löytää monenlaisia totuuksia esimerkiksi Koraanista ja Raamatusta, kuten myös *Urantia-kirjasta*, joka antaa loogisen selityksen sille, miksi me olemme täällä, mistä me tulemme ja mihin me olemme menossa. Maailmamme ja kielemme muuttuvat koko ajan; meidän ei tarvitse tyytyä tuhansia vuosia vanhoihin oletuksiin ja tulkintoihin tieteessä ja uskonnossa. Meillä tulee olla rohkeutta uudistaa ja päivittää vanhojen lähteiden materiaali uusimman tiedon ja kielen avulla. Meillä on jo tarpeeksi vanhoja kuolleita rituaaleja, pyhiä ikoneita ja tyhjiä fraaseja. Niiden sijaan tarvitsemme dynaamisen ja elävän tieteen, uskon ja uskonnon, jotka todella vaikuttavat päätöksiimme, valintoihimme ja tekoihimme päivittäisessä elämässämme.

Opinkappaleiden ja niiden asiasisällön jatkuva kehitys on luterilaisuuden, buddhalaisuuden ja kaikkien uskontojen tärkein haaste. Rehellistä ja dynaamista uudistamista, uskonpuhdistusta, uudelleen arviointia ja vuoropuhelua tarvitaan lisäämään eri uskontojen välistä harmoniaa ja yhteisymmärrystä. Meidän tulisi lopultakin ymmärtää, että pelastus ei riipu ismin nimestä; ainoa vaatimus on usko, jota tukee lähimmäisenrakkautta ja jota tekopyhyys horjuttaa.

Filosofia ja etiikka

Filosofia ja etiikka tutkivat samanlaisia kysymyksiä kuin uskonto; kuitenkin monet johtopäätökset voivat olla erilaisia johtuen erilaisista perusoletuksista. Materialistinen filosofia olettaa, että elämämme kestää noin 80 vuotta, mutta uskonnollinen filosofia perustuu ikuiseen elämään. Tämä pieni ero johtaa täysin erilaiseen perspektiiviin, jonka avulla voimme arvioida päivittäistä elämäämme. Uskonnollinen perspektiivi antaa paljon loogisemman selityksen päivittäisen elämämme vastoinkäymisille ja kamppailulle kuin puhtaasti materialistinen näkökulma. Esimerkiksi:

- Emme voisi ymmärtää rohkeutta, jos emme voisi kohdata pelkoa ja pettymystä.
- Ilman tuskaa ja kärsimyksiä emme voisi tavoitella mielihyvää ja riemua.
- Emme voisi löytää epäitsekkyyttä ja humanismia jos emme voisi kohdata sosiaalista epätasa-arvoa ja vääryyttä.
- Emme voisi rakastaa totuutta ja kulkea, minne

se ikinä johtaakin, jos erhe ei olisi aina läsnä ja valhetta ei olisi olemassa.

- Emme voisi käsittää toivoa ja luottamusta, jos epävarmuus, onnettomuudet ja sairaudet eivät aina olisi läsnä elämässämme.
- Emme voisi ymmärtää oikeudenmukaisuutta, jos emme voisi kohdata ahneutta ja epätasa-arvoa.

Voimme tavoitella näitä arvoja ainoastaan tällaisessa maailmassa, missä me juuri nyt elämme; jossa viime kädessä voimme luottaa ainoastaan Luojamme armoon ja rakkauteen. Täydellisessä ja virheettömässä maailmankaikkeudessa emme voisi tavoitella näitä arvoja. Ne muutamat vuodet, jotka vietämme maan päällä, ovat ikuisen tutkimusmatkamme ensimmäinen päivä; siksi meidän tulisi aina tehdä parhaamme. Usein ajatteleme, että saavutuksemme ovat meidän omaa ansiotamme; asia ei kuitenkaan ole näin. Lähes kaikki saavutuksemme ja voittomme perustuvat lähimmäistemme ja satojen meitä edeltävien sukupolvien työhön; me ikään kuin istumme jättiläisen harteilla. Tästä johtuen meidän tulisi antaa hyvän kiertää ja tehdä oma pieni osuutemme, jolla parannamme tätä maailmaa.

Tässä maailmassa emme koskaan voi saavuttaa täyttä tasa-arvoa ja täydellistä itsenäisyyttä; voimme kuitenkin tavoitella näitä arvoja. Jotkut onnekkaat syntyvät rikkaaseen perheeseen ja toiset huono-onniset taas kadulle; jotkut saavat lahjaksi kauniin ulkonäön ja toiset taas joutuvat tyytymään epämuodostuneeseen ja sairaaseen kehoon. Kuitenkin kuoleman hetkellä olemme kaikki ensimmäisen kerran tasa-arvoisia; tässä vaiheessa joudumme yksin valitsemaan kuoleman ja ikuisen elämän välillä. Tämän valinnan edessä kukaan ei meitä voi auttaa.

Universumimme, atomit, aine ja elämä kuvastavat niin suunnatonta Luojamme viisautta ja taitoa, että täydellisen ja virheettömän paratiisin luominen olisi ollut huomattavasti helpompi tehtävä. Meidän tulisi huomata, että jopa yksi mitätön virus tai siemen sisältää moninkertaisesti enemmän huipputekniikkaa ja -osaamista kuin yksikään ihmisen luoma laite tai prosessi. Luominen merkitsee sielua, elämää, painovoimaa, fotoneita, alkuaineita, avaruutta ja luonnonlakeja. Evoluutio taas merkitsee näiden rakennuspalikoiden seurauksia; evoluution kiistattomat todisteet löytyvät vanhoista geologisista kerrostumista ja sedimenteistä. Evoluution detaljit perustuvat osaksi sattumaan, mutta suuret linjat ovat tarkkaan kontrolloituja.

Meillä on huomattava ylevämpi ja arvokkaampi tavoite kuin pelkkien sääntöjen ja lakien automaattinen noudattaminen. Sen sijaan meidän tulisi myös kuunnella järkeämme ja omaatuntoamme tunnistaaksemme oikean ja väärän. Hauraiden lähimmäistemme hyväksikäyttö voi olla lain mukaan mahdollista, mutta ei koskaan todellisen uskonnollisen filosofian perusteella. Maailmamme muuttuu koko ajan, ja siksi Luojamme ei tarvitse robotteja vaan itsenäisiä olentoja, jotka osaavat tehdä viisaita päätöksiä muuttuvassa

maailmassa ja jotka voivat olla uskossaan varmoja ilman **materiaalisia** todisteita tai ihmetekoja. Meille on annettu vapaa tahto, jotta voisimme olla paljon enemmän kuin pelkkä kone, joka vain sokeasti tottelee Luojaansa.

Uskonnollisten ryhmien tulee vähitellen ymmärtää, että **meillä on sama Jumala**; me ainoastaan kutsumme häntä eri nimillä. Me emme ole vihollisia, meillä on sama määränpää ja voimme oppia paljon toinen toisiltamme. Meidän tulisi myös huomata, että uskontojen suurin ero näkyy rituaaleissa ja kulteissa, mutta Jumalamme on sama.

Filosofia, joka ei tunnusta Jumalaa, on kuin lämpömittari ilman kalibrointipistettä. Materialistinen filosofia saattaa tuottaa väliaikaista lohtua ja pelastusta kuten valtamerellä ajelehtiva poiju. Sen sijaan todellinen uskonnollinen filosofia johtaa mielenrauhaan ja ikuisen elämään kuten kalliolla loistava majakka.

Jumala on alkulähde ja määränpää

Jumalan käsite tuo filosofiaan ja etiikkaan kalibrointipisteen ja sopusoinnun. Filosofia ei voi löytää loogisen päättelyn avulla ihmisten välistä tasa-arvoa ilman yhtä Jumalaa ja Luojaa. Kuitenkin ainoastaan tämä käsite ja idea voi tehdä meistä kaikista veljiä ja sisaria, joilla on tasavertaiset ihmisoikeudet. Tämä on ainoa tie, joka johtaa valoon ja maailman kattavaan rauhaan. Tämä on myös ainoa yksinkertainen konsepti, joka johtaa meidät muinaisjäynnösten ja onttojen rituaalien palvonnasta lähimmäistemme palvontaan ja palveluun. Jumala ei elä esineissä vaan sielumme syvyyksissä Jumalan Suuntaajana. Tästä johtuen kauppias voi palvoa Jumalaa tekemällä reiluja kauppvoja, insinööri kehittämällä ekologisesti kestäviä prosesseja ja taiteilija iloisen ja säteilevän tuotannon avulla.

Tieteelle Jumala on alkusyy, filosofialle ykseyden hypoteesi ja uskonnolle elävä persoona. Ihmiselle Jumala on alkulähde kuten isä ja äiti, mutta samalla myös määränpää, koska sielumme havittelee yhdistymistä mielessämme asuvan Jumalan Suuntaajan kanssa. Ihminen on dualistinen olento, joka koostuu kahdesta keskenään tasa-arvoisesta osasta eli naisesta ja miehestä. Nämä kaksi vastakkaista osaa ovat yhtä tärkeitä ja tekevät elämästämme kiehtovaa ja jännittävää, koska ne kumpikin avaavat meille erilaisen näkökulman elämäämme. Erilaisuudet ja muunnokset eivät ole vikoja vaan voima, joka lisää elämämme rikkautta ja tekee meistä yhdessä vahvempia.

Haluan muuttaa maailman paremmaksi paikaksi kristitylle, muslimille ja ateistille. Ainoa tie tähän päämäärään kulkee yhden Jumalan ja Luojan kautta, joka tekee meistä tasa-arvoisia. Kaikki muut tiet johtavat aina siihen, että pidämme omaa Jumalaamme, filosofiaamme, rotuamme, uskontoamme, sukupuoltamme tai maataamme hieman parempana kuin muita. Tällainen ajattelutapa vääjäämättä oikeuttaa meidät sortamaan lähimmäistämme ja naapuriamme. Haluan muuttaa maailman paikaksi,

- jossa emme tarvitse piikkilanka-aitoja eri uskonnollisten ryhmien välille,
- jossa oikeusistuimen päätös ei riipu syytetyn varakkuudesta tai rodusta,
- jossa uskonnolliset rituaalit eivät korvaa lähimmäistemme palvontaa,
- jossa naiset ja miehet ovat tasa-arvoisia,
- jossa kansallisen itsenäisyyden ja suvereenisuuden illuusiota ei voida käyttää sodan ja muiden konfliktien tekosyynä,
- jossa meidän ei tarvitse piiloutua muurien ja nimimerkkien taakse niin kuin rotat koloihinsa ja
- jossa oikeudenmukaisuus ja empatia ovat tärkeämpiä tekijöitä kuin traditiot, kultit, muutoseikat ja

byrokratia,

- jossa korkeimmat uskonnolliset ideat tieteen saavutuksin muunnetaan käytännön arkitodellisuudeksi,
- jossa emme taistele Jumalamme vaan lähimmäistemme puolesta, koska olemme heikkoja, kun Jumala taas on vahva.

Kaksi tuhatta vuotta sitten pelkurit huusivat: ”vapauttakaa Barabbas” ja ”ristiinnaulitkaa Jeesus”. Moni voi kuvitella, että tämä ei koske enää meitä; kuitenkin lähdön hetkellä jokainen meistä kohtaa tämän saman valinnan.□

Opettajien ja johtajien kouluttaminen

Osa 2/2

PHIL TAYLOR
Yhdysvallat

Tämä esitys on toinen kaksiosaisesta sarjasta, jonka tarkoituksena on määrittellä, mitä viidennen aikakautiseen ilmoitukseen liittyen tarkoitetaan puhuttaessa opettajista ja johtajista. Opettajan ja johtajan käsite on otettu näkymättömien ystäviemme antamasta kirjan julkaisuvaltuutuksesta.

EDELISESSÄ ARTIKKELISSA käsitelin opettajan ominaispiirteitä. Opettajat tarvitsevat kuitenkin yksilöitä ja organisaatioita tukemaan ja kannustamaan heitä heidän pyrkiessään lisäämään palvelumahdollisuuksiaan. Yksilöitä ja organisaatioita tarvitaan myös tukemaan niitä tuhansia ja taas tuhansia opintoryhmiä, joita meitä on myös kehoitettu vaalimaan. Tämä järjestäytymisen tarve vaatii myös sen määrittelemistä, mikä organisaatio on ja miten johtajat ja yksilöt voivat toimia tehokkaasti yhteisten ihanteiden edistämiseksi. Ryhtykäämme siis määrittelemään, mikä johtaja on ja minkätyyppistä organisaatiota johtajat tarvitsevat olakseen tehokkaita.

Miten johtajat toimivat organisaatiossa?

Johtajia ei ole organisaation tai ryhmän ulkopuolella. Voitaisiin varmaan sanoa, ettei kukaan johtaja ole olemassa itseään varten. Voidakseen johtaa hänellä on oltava kumppaneita tai ”seuraajia”, jotka jakavat samat ihanteet. Näyttää siltä, että useimmat johtajat toimivat organisaation palveluksessa, ja nämä organisaatiot ovat useimmiten instituution luonteisia. Niiden rakenne on usein hierarkkinen. Jos kuvittelet kolmion, jonka kärki on ylhäällä ja kanta alhaalla, saat käsityksen tämän tyyppisen ryhmän rakenteesta.

Tällaisessa organisaatiossa johtajat toimivat vähälukuisina huipulla eli kolmion kärjessä, kun taas kolmion kanta edustaa ryhmän jäsenten paljon suurem-

paa joukkoa. Tämän tyyppisessä organisaatiossa johtajuus ja kasvu tulevat huipulta ja projisoituvat alaspäin pohjaa kohti. Toisin sanoen kasvu tai sysäys kasvuun tulee ylhäältä alas.

Tämäntapainen organisaatio on monella tapaa perintöä ihmiskunnan heimokulttuurin ajalta. Se kuvastaa sotilaallista rakennelmaa kenraaleineen ja sotilaineen. Tämän organisaation tehokkuus perustuu komento- ja alistussuhteeseen, jossa kenraalit antavat käskyjä, joita toteuttavat heidän alaisensa – sotilaat, jotka eivät toimi vapaasta tahdostaan, vaan koska heidän tahtonsa on alistettu. Useimmat tähän organisaatioon kuuluvista henkilöistä eivät ole itsenäisiä ajattelijoina, vaan he ovat sokeasti uskovia seuraajia, jotka toimivat pelosta tai välttääkseen rangaistuksen. Tämä on vanha organisaatiomuoto, joka voi olla tehokas johdettaessa sotia mutta on varsin tehoton uskonnollisen totuuden levityksessä. Tämä koskee varsinkin uskonnollisia organisaatioita, joissa vapaalla tahdolla on korkein arvo ja vapaa tahto on vapaasti alistettu Jumalan tahdolle.

Mikä on tehokkain organisaatiomalli?

Hengellisissä asioissa tämä ei selvästikään ole tehokkain tapa johtaa organisaatiota. Miten tehokas voi olla organisaatio, jossa työtaakka lankeaa huipulla olevien harteille? Miten aito on sellainen liike, jonka liikevoima ja vauhti ei perustu enemmistöön vaan vain muutamien yksilöön? Onko olemassa parempi tapa, jonka voimme organisoida ryhmänä ja jossa voimme toimia yhdessä, niin että johtajuus ja kasvu tulevat pikemminkin sisältä kuin ylhäältä käsin?

On olemassa tehokkaampi organisaatiomalli. Se on itse asiassa uudenlainen organisaatio, joka on tullut tunnetuksi planeettamme historian viimeisten viiden-

kymmenen vuoden aikana. Se tunnetaan ”ruohonjuuri-organisaationa”. Tämäntyyppinen organisaatio ei kasva ylhäältä alaspäin vaan, kuten nimestä voi päätellä, alhaalta ylöspäin eli jokaisen osallistujan sydäimestä käsin. Tämäntyyppisessä ryhmässä kasvu, johtajuus ja liikevoima tulevat sekä kannattajakunnan sisältä käsin että kärjessä olevilta johtajilta.

Tämäkin organisaatio voidaan kuvitella kolmioksi, mutta tämä kolmio on, päinvastoin kuin institutionaalista organisaatiota kuvaava kolmio, paljon matalampi: kärki on paljon lähempänä pohjaa ja kanta on paljon leveämpi ja litteämpi. Tämän matalan kolmion muoto kuvaa ruohonjuuriorganisaatiossa ilmenevää laajapohjaista osallistumista. Toisin kuin institutionaalisisessa organisaatiossa, tässä uudentyypisessä organisaatiossa tapahtuu kasvua ylöspäin ja sen kannattajakunnasta käsin. Tässä organisaatiossa ”kannattajat” ovat vähemmän riippuvaisia joidenkin yksittäisten johtajien työstä ja ottavat sen sijaan harteilleen vastuun liikkeestä. Sen seurauksena nämä ”kannattajat” eivät itse asiassa ole lainkaan kannattajia vaan pikemminkin liikkeen aktiivisia osanottajia, jotka ovat ottaneet vastuulleen itsensä johtamisen ja ohjaamisen.

Tällä tavalla tulisi hengellisten organisaatioiden toimia. Sekä hengellisissä että Urantia-organisaatioissa tulisi osallistumisen olla aktiivista kaikilla tasoilla. Tämäntyyppisessä organisaatiossa yksilöt ottavat viedäkseen organisaatiota eteenpäin ja ylöspäin sekä ottavat niskoilleen enemmän johtajuutta. Sellaisessa organisaatiossa yksilöiden edellytetään olevan ”itseään johtavia”. Heidän tulee tajuta roolinsa oman itsensä johtajina.

Mistä oikea johtajuus on peräisin?

Mutta miten sellainen organisaatio toimii tehokkaasti? Miten johtajuus koordinoidaan? Jos nämä kaikki osallistujat ottavat vastuun johtamisesta, miten voimme silloin välttyä anarkialta? Voidaksemme vastata tähän meidän on mentävä taaksepäin ja etsittävä johtajuuden alkulähde. Mistä oikea johtajuus on peräisin? Kenen visiota me etsimme ohjaamaan tätä ilmoitusta ja varjelemaan sitä tuleville sukupolville? Oikea johtajuus tulee sisältä – sisimmässä olevalta Jumalan hengeltä. Sillä eikö olekin totta, että paras johtajuuden alkulähde tälle liikkeelle ja sen piirissä toimiville yksilöille on Jumala itse? Kenen suunnitelmia haluamme toteuttaa tämän organisaation suhteen – omiamme vai Jumalan? Jos yksilöiden on määrä toimia tällaisessa organisaatiossa tehokkaasti, eikö heidän tule etsiä Jumalan johtajuutta sisimmästään? Etsimällä Jumalan suunnitelmia tai Jumalan tahtoa omassa elämässämme voimme paitsi vähitellen löytää henkilökohtaisen paikkamme ja tarkoituksemme organisaatiossa myös alkaa ymmärtää Jumalan suunnitelmia, jotka koskevat liikettä kokonaisuudessaan. Tämä pitää paikkansa Jumalan johtajuuteen nähden mutta myös Mikaelin johtajuuden osalta. Meistä itsestämme riippuu, luotammeko heidän opastukseensa ja valvontaansa voidaksemme olla

tehokas, palveluhenkinen organisaatio.

Jotta pystyisimme näkemään nämä organisaatiotamme koskevat suunnitelmat, meidän on jälleen kerran palattava käyttämään Isän tahdon etsimisen menetelmää. Tällä samalla menetelmällä, jolla tunnistamme mielessämme korkeimman tietoisuuden totuudesta, kauneudesta ja hyvydestä, voimme alkaa tajuta, mikä on Jumalan tahto yksityiselämässämme samoin kuin organisaation jäseninä.

Isän tahdon ymmärtämisen jakaminen

Juuri jakamalla yhteistä ymmärrystämme Jumalan tahdosta opimme ymmärtämään tätä liikettä koskevaa jumalallista suunnitelmaa. Siksi on tärkeää, etteivät yksilöt vain luota Jumalan ohjaukseen löytääkseen oman paikkansa organisaatiossa vaan myös auttavat toinen toistaan ymmärtämään paremmin Jumalan organisaatiota koskevia suunnitelmia. Tämän hengellisen jakamisen täytyy tulla osaksi Urantia-organisaatiomme kulttuuria.

Jos johtajia on määrä olla, niin olkoot ne, jotka haluaisivat olla suuria johtajia, myös suuria opettajia. Suurinta, mitä johtaja voi antaa hengelliselle organisaatiolle, on muiden opettaminen johtamaan itse itseään – ts. tulla Jumalan johdattamiksi ja hengellisesti vapautetuiksi. Näiden johtajien lopullisena päämääränä tulisi siten olla muiden johdattaminen Jumalan ohjaukseen, niin että organisaation piirissä jokainen yksilö ymmärtää Jumalan tarkoituksen ja suunnitelmat. Muiden opettaminen jakamaan työn ja palvelun iloa, jonka tuottaa luottamus Jumalaan. Tällaisia menetelmiä käyttäen organisaatio voi toimia orgaanisesti. Jokainen jäsen tietää paikkansa ja päämääränsä, koska hän on kokenut paikkansa ja päämääränsä omassa elämässään ja omassa kokemuksessaan Jumalasta. Jokainen yksilö motivoituu ”ruohonjuuritasollakin”, ja tämä motivaatio auttaa yksilöitä kantamaan liikkeen kuormaa yhdessä.

Johtajien toisena velvollisuutena tulisi olla toimiminen Jumalan tahdon yhteisen ymmärtämisen hyväksi organisaation piirissä. Johtajan tulisi rohkaista ihmisiä jakamaan ja pohtimaan avoimesti yhteistä käsitystämme siitä, mikä on Jumalan tahto. Tämän jakamisprosessin kautta voimme alkaa ymmärtää liikettämme koskevaa Isän suunnitelmaa kokonaisuudessaan. Mutta tämä jakamisprosessi auttaa myös eliminoimaan inhimillisen erehdyksen mahdollisuutta tämän jumalallisen suunnitelman ymmärtämisessämme.

Kuolevaisen mieli sisältää erehtymisen potentiaalin, ja siksi olemme alttiita muodostamaan erheellisen käsityksen Isän tahdosta. Mutta tätä erehtymisen mahdollisuutta voidaan vähentää, jos jaamme käsityksemme lähimmäistemme kanssa. Yksi ihminen voi ymmärtää asian väärin, mutta erehtymisen mahdollisuus vähenee, kun kaksi ihmistä jakaa käsityksensä Jumalan tahdosta. Tämä erehtymisen mahdollisuus vähenee edelleen, kun jaamme käsityksemme vielä

useampien ihmisten kanssa. Työkennelköt Jumalalle omistautuneet mielet yhdessä ymmärtääkseen yksilöllistä elämäämme koskevia suunnitelmia ja päämääriä sekä yhteistä päämääräämme. *Urantia-kirjan* lukijoina tunnustamme tämän tosiasian älyperäisesti, mutta olemmeko onnistuneet toteuttamaan tätä ohjelmaa käytännössä?

Tarkoituksen yhtenäisyys

Vain tällaisen jakamisprosessin avulla voimme vakuuttua siitä, että olemme organisaationa oikealla tiellä. Mutta tämän jakamisen kautta voimme myös lähestyä sellaista tarkoituksen yhtenäisyyttä, jota tällä planeetalla ei ole vielä koskaan esiintynyt. Jos todellinen tarkoituksen yhtenäisyys on saavutettavissa, niin tämän yhtenäisyyden tulee perustua kaikkien yhteiseen haluun etsiä ja toteuttaa Isän tahtoa. Jeesus puhui tästä hengellisestä yhtenäisyydestä vastauksena Jaakob Sebedeuksen kysymykseen sivulla 1591:

”Tällä tavoin saatatte kokea, miten henkিতarkoituksen ja henkiymmärryksen täydelliseksi käynyt yhtenäisyys versoaa keskinäisestä tietoisuudestanne siitä seikasta, että teissä itse kussakin elävä Paratiisin henki on identtinen. Ja saatte nauttia kaikesta tästä perinpohjaisesta hengellisestä yhtenäisyydestä siitä huolimatta, että älyllisessä ajattelussanne, temperamentinne mukaisessa tunne-elämässänne ja sosiaalisessa käyttäytymisessänne vallitsee yksilöllisten asenteiden äärimmäinen erilaisuus. Persoonallisuutenne saattavat olla virkistävän moninaisia ja merkittävänkkin erilaisia, kun hengellinen olemuksenne ja Jumalan palvonnan ja veljellisen rakkauden tuottamat bedelmät sen sijaan saattavat olla niin yhtenäisiä, ettei kukaan niistä, jotka elämäänne seuraavat, voi välttyä panemasta merkille tätä hengen yhdenkaltaisuutta ja sielun yhtenäisyyttä. He huomaavat teidän olleen minun kanssani ja teidän sen myötä oppineen ja oppineen hyväksyttävästi, miten täytetään taivaassa olevan Isän tahto. Voitte päästä yhtenäisyyteen Jumalan palvelemisen osalta jopa siinä tapauksessa, että suoritate tätä palvelua sen menetelmän mukaisesti, joka määräytyy omista alkuperäisistä mielen, ruumiin ja sielun kyvyistänne.

”Teidän henkinen yhtenäisyytenne merkitsee kahta seikkaa, joiden havaitaan aina harmonisoituvan yksilöllisten usko-vaisten elämässä: Ensiksi, teillä on yhteinen motiivi elinikäiseen palvelemiseen; haluatte ennen muuta täyttää taivaassa olevan Isän tahdon. Toiseksi, teillä kaikilla on yhteinen olemassaolon tarkoitus; teidän kaikkien tavoitteena on löytää taivaassa oleva Isä, ja osoittaa sillä keinoin universumille, että teistä on tullut hänen kaltaisiaan.” [1591:7–1592:1]

Jos voimme saavuttaa tämän tarkoituksen yhtenäisyyden, jos voimme yhteisesti etsiä ja jakaa ymmärrystämme Isän tahdosta, silloin alamme päästä suuriin saavutuksiin organisaatiossamme. Jos Jumala tulee todella tämän organisaation keskipisteeksi, ei tehokkuudellamme ole rajoja ja juuri tämä tarkoituksen yhtenäisyys tulee olemaan kasvun väline. En voi olla huomaamatta, että niin monet meistä ovat oman uskomme motivoimia, että haluamme hirveästi tehdä

jotakin, mutta olemmeko keksineet yhteisesti, mitä se jokin on? Uskovien organisaatiossamme on monia, jotka ovat sydämessään omistautuneet Jumalalle, mutta tarvitsemme vielä muutakin. Tarvitsemme myös sitä, että heidän mielensä omistautuvat Jumalalle, sillä organisaatioiden menestyminen ei perustu vain hyviin aikomuksiin vaan myös hyvin tehtyihin suunnitelmiin, joita ovat kehitelleet mielet, jotka ovat herkkiä Jumalan ajatuksille. Tämä sydänten ja mielten yhteinen omistautuminen johtaa siihen, että emme yksilöinä ja yhdessä vain löydä jotain tekemistä vaan teemme sitä mikä on oikein – se on taivaallisen Isämme tahto.

Lukijakuntamme suurena haasteena on osoittaa itsellemme ja planeetallemme uusi organisaatiomuoto ja uusi tapa organisoida. Mutta tämä uusi organisaatiotyyppi edellyttää sitoutumista kaikilla tasoilla, ja tällaiseen sitoutumiseen tarvitaan hengen johdatuksessa olevien kuolevaisten energiaa ja intoa. Johdattakoot ne, jotka haluavat olla johtajia, muita tähän uuteen realiteettiin. Puolustakoot ne, jotka haluavat johtaa, Jumalan visiota tästä planeetasta ja tästä organisaatiosta. Älkööt ne, jotka haluavat johtaa, yrittäkö juurruttaa tähän liikkeeseen itse laatimiaan ohjelmia, vaan pyrkikööt pikemminkin yhteiseen ymmärrykseen Paratiisin-Isän tätä organisaatiota varten hyväksymästä suunnitelmasta.

Joku voi pitää näitä ajatuksia idealistisina, mutta kaikkiin näihin suunnitelmiin sisältyy käytännöllisyyden juonne. Veljeskuntaa muodostettaessa ilmoituksenantajat neuvoivat Foorumin jäseniä olemaan yliorganisoida tuollaista ryhmää. Uskon, että he neuvoivat näin, koska he näkivät ennakoita, millaisia ongelmia instituution luonteisen hierarkian muodostaminen aiheuttaisi. Tuollaisista instituutioista tulee nopeasti mammutteja, jotka ovat riippuvaisia suurista rahavaroista ja byrokraattisesta johdosta ja joiden jäsenkunta joutuu yhä enenevässä määrin eristetyksi tuosta johdosta ja sen myötä palvelumahdollisuuksista. Uskon, että he toivoivat viime kädessä lukijoiden laajapohjaista tukea tälle organisaatiolle. Aivan kuten he vastustivat sitä, että yksi suuri lahjoittaja olisi rahoittanut kirjan ensimmäisen painoksen, heidän täytyy myös vastustaa sellaista organisaatorakennetta, jossa muutoksen edistäminen ja liikevoiman synnyttäminen ei ole riippuvainen yksilöstä ja hänen suhteestaan Isään.

Todellisen johtajuustestin muodostaa se, miten hyvin johtaja pystyy edistämään kanssaihmistensä aktiivista osallistumista ja kannustamaan heitä tavoittelemaan ja kasvattamaan yhteistä ymmärrystämme Isän tahdosta. Oikea johtaja on näkijä mutta ei vanhassa merkityksessä. Tällainen näkijä pyrkii jalostamaan käsitystämme siitä visiosta, joka Isällä on liikkeestämme, kokoamalla organisaation jäsenten käsityksiä tästä visiosta ja huipentamalla tämän vision ryhmän visioksi.

Opettakaa ja teitä opetetaan Johtakaa ja teitä johdetaan

Jos voisin jättää teille lopuksi muutamia ajatuksiani opettajista ja johtajista, tahtoisin korostaa sitä, ettei tilaisuuksia opettaa tai johtaa ole varattu vain tietyille henkilöille. Nämä tilaisuudet ovat kaikkien käytettävissä. Kaikilla halukkailla on etuoikeus ja oikeus palvelulla tällä tavoin lähimmäisiään. Mutta opettamisen ja johtamisen etuoikeus on hyvin palkitsevaa. Niitä, jotka ovat halukkaita opettamaan, opetetaan, ja niitä, jotka haluavat johtaa, johdetaan. Tällaisen palveluasenteen palkkana on hengellinen kasvu, älylliset saavutukset, Suuntaaja-identiteetti ja rakkauden toteutu-

minen. Ja näiden etuoikeuksien tulisi olla kaikkien niiden saatavilla, jotka ovat halukkaita työskentelemään. Jotkut ovat tietenkin taitavampia opettajia kuin toiset, ja joistakin tulee monien johtajia. Meille kaikille on lahjoitettu erilaisia kykyjä, ja jotkut ovat muita kyvykkäämpiä. Mutta kaikilla on jonkinlainen tilaisuus opettaa ja johtaa, suuressa tai vähäisessä määrin.

Ja niin jätän teille nämä kaksi ajatusta: Opettakaa ja teitä opetetaan. Johtakaa ja teitä johdetaan. □

Kääntänyt Leena Kari

Paavali ja Abner

OLGA LÓPEZ

Espanja

Heikkoutenani ovat aina olleet tarinoiden ”toisarvoiset” ihmiset ja luettuani *Urantia-kirjan* neljännen osan minusta tuntui siltä, että filadelialainen Abner oli monella tavalla erittäin kiinnostava toissijainen henkilöahmo. Ei ainoastaan sen osan vuoksi, jota hän esitti läpi koko Jeesuksen julkisen elämän ja josta olin täysin tietämätön, koska häntä ei mainita evankeliumeissa, vaan myös siksi, että hänen omaksumansa kanta Jeesuksen opetukseen, vaikka se oli tarsoslaisen Paavalin kantaa uskollisempi alkupe-
räiselle ilmoitukselle, vaipui nopeasti unohduksiin. Paavalin ja Abnerin välisessä yhteenotossa voitti lopulta Paavalin vaihtoehto. Nykypäivänä tunnettu kristinusko on pääosin tämän suuren uskonnollisen opettajan aikaansaannosta.

Haluaisin siinä mielessä pohdiskella ja yrittää vertailla kumpaakin, sekä Abnerin että Paavalin kantaa Jeesuksen sanomaan. Uskon, että tällainen pohdinta on meille hyödyksi, kun tiedämme, että Jeesuksen tehtävä muodostaa neljännen aikakautisen ilmoituksen, ja että meidän *Urantia-kirjan* lukijoiden velvollisuutena on estää viidennen aikakautisen ilmoituksen huonontuminen tai vääristyminen aikojen kuluessa. Edessämme on lähes tuhannen vuoden aika, jolloin vastaavaa ilmoitusta ei ole tulossa, ja meidän on varmistettava liekin elossa pysyminen koko tuon ajan. Meidän ei pidä sortua samaan virheeseen, johon kristillisyyden sortui alkuvaiheissaan ja joka sallii uskonnon Jeesuksesta saattaa pimentoon Jeesuksen uskonnon. Meidän ei pidä antaa periksi houkutukselle tehdä itse kirjasta ”pyhä” ja sallia sen sisältämien opetusten muuntuminen Paavalin käsitysten kehittymistä seuraten. Mutta on myös selvää, että meidän on oltava joustavia eikä eristäytyttävä *Urantia-kirjan* sisältämien opetusten ”puhtauden” ”pedanttiseen” puolustamiseen kuten Abner teki Jeesuksen opetusten suhteen. Paras johtopäätös on Aristoteleen esittämä kultainen keskitie. Näissä pohdinnoissa yritämme koko ajan määritellä sitä, missä keskitie on.

Mitä *Urantia-kirja* kertoo Abnerista?

Abner oli henkilöahmo, jolla oli oma erityinen osansa Jeesuksen julkisessa elämässä. Hän ei kuulunut kahdentoista apostolin joukkoon, mutta hän oli aina paikalla tukien ja saarnaten. Vaikka ensimmäinen maininta Abnerista löytyy luvusta 134, hänen ja Jeesuksen tarinat alkavat kietoutua toisiinsa toden teolla luvussa 135, jossa kerrotaan Johannes Kastajasta. Vaikka jälkimmäisestä ei koskaan lopulta tullut kovin suosittua Eengedin nasiirien joukossa, hän oli päällikkönsä ja johtajansa Abnerin hyvä ystävä (1497:6). Aloitettuaan julkisen toimintansa Johannes Kastaja nimitti tärkeimmän tukijansa, Abnerin, kehotuksesta opetuslastensa johtajien joukosta kaksitoista apostolia (1624:12). Johannes Kastajan ollessa vankilassa Jeesuksen opetuslapset (Andreaksen johdolla) ja Johanneksen opetuslapset (Abnerin johdolla) pitivät kolme viikkoa jatku-
neen suuren neuvottelukokouksen, jossa he yrittivät saattaa sopusointuun molempien ryhmien toimintaa. Näiden tapaamisten jälkeen Abner kääntyi Jeesukseen palavasti uskovaksi. Myöhemmin hänet nimitettiin päälliköksi 70 opettajan ryhmälle, jonka tehtäväksi oli annettu evankeliumin julistaminen (1626:5).

Tästä lähtien Andreas ja Abner olivat työtovereita ja jokaisella Jeesuksen apostolilla oli työtoverinaan yksi Johanneksen apostoli (1642:5). Mutta ryhmät eivät koskaan sulautuneet täydellisesti yhteen: ne olivat kumppaneita, mutta toisistaan riippumattomia. Itse asiassa kerrotaan, että toisena pääsiäisenä, jonka Jeesus vietti apostoliensa seurassa, Johanneksen apostolit viettivät juhlan Abnerin kanssa (1648:5).

Tämän pääsiäisen jälkeen ryhmät erosivat toisistaan väliaikaisesti. Johanneksen apostolit jäivät Abnerin johdolla Jerusalemiin, jossa he alkoivat työskennellä huomiota herättämättä valtakunnan laajentamisen hyväksi, kun taas Jeesus opetuslapsineen palasi Galileaan. He kokoontuvat yhteen vasta vähän ennen kuin 70 evankelistaa vastaanottivat tehtävänsä. Mutta ryhmät tekivät yhteistyötä ja niillä oli hyvät välit mielipide-eroista huolimatta.

Abnerin tehtävänä yleensä oli pysytellä taka-alalla, täydentää Jeesuksen ja hänen apostoliensa evanke-

liumin julistusta ja tehdä työtä ilmoituksen hyväksi. Vuonna 29 Abner työtovereineen otti pääpaikakseen Hebronin ja kävi aika ajoin tapaamassa Jeesusta ja hänen apostolejaan Beetsaidassa, jonne he olivat asettuneet (1678:1).

Juuri sen vuoksi että Abnerin opetuslasten ryhmä oli riippumaton Jeesuksen ryhmästä (vaikka tekikin yhteistyötä) teki mahdolliseksi sen, että silloin kun synagogien ovet suljettiin Jeesukselta ja hänen apostoleiltaan, jotkut synagogat pysyivät avoimina Abnerille ja hänen työtovereilleen sillä tekosyillä, että he olivat Johanneksen seuraajia eivätkä Jeesuksen (1741:7).

Abner siirsi toimintansa tukikohdan Hebronista Beethleemiin, mistä käsin hän saattoi pysyä ajan tasalla Jeesuksen ryhmän toiminnasta (1771:5). Siellä hänellä oli myös tilaisuus olla jonkin aikaa Jeesuksen seurassa (1788:4). Hänen ryhmänsä tekemä työ Juudeassa lujitti kaiken aikaa valtakunnan evankeliumille myötämielistä mielialaa, mikä esti Jeesuksen vihamiehiä tuomasta avoimesti julki vastustustaan (1789:5).

Abner oli lähettänyt pääpaikastaan Beethlehemistä monia opetuslapsia Juudeaan, Samariaan ja jopa Aleksandriaan asti (1798:3). Noihin aikoihin Jeesus jakoi aikansa kahden paikkakunnan kesken: Betanian (mihin hänen apostolinsa olivat leiriytyneet) ja Beethleemin (missä Abner ja Johanneksen apostolit olivat). Tämä kosketus Johanneksen apostoleihin oli erittäin hedelmällistä, sillä siten he tunsivat saavansa ymmärtämystä ja arvostusta osakseen, ja he hyväksyivät täydestä sydämestään valtakunnan ja kaiken, mitä se merkitsi. Abner ja hänen yksitoista toveriaan yhdistivät pian tämän jälkeen kohtalonsa Jeesuksen ja hänen apostoliensa kohtalon kanssa. Vasta siitä lähtien he tekivät työtä yhtenä ryhmänä aina ristiinnaulitsemisen päivään asti.

Abner asetettiin 70 evankeliuminopettajan ja -saarnaajan ryhmän päälliköksi (1800:3) ja heidät hän lähetti Galilean, Samarian ja Juudean kaupunkeihin (1801:3) kuuden viikon saarnamatkalle. Abner johti myös naisten ryhmää (1808:5).

Vuonna 30 hän kokosi työtoverinsa yhteen ja antoi heille lopulliset ohjeet ennen kuin lähetti heidät Peraan kaupunkeihin ja kyliin (1817:1) lähetysmatkalle, joka kesti lähes kolme kuukautta ja joka oli samalla Mestarin viimeinen työtehtävä. Mestari itse kiinnitti opetuslastensa huomion siihen suurenmoiseen työhön, jota Abner ja hänen työtoverinsa olivat tehneet Pereassa, missä he olivat saavuttaneet erittäin hyviä tuloksia ilman, että olisi tarvinnut turvautua ihmeisiin ja tunnustekoihin (1825:1).

Juuri perealaisessa Filadelfian kaupungissa oli paljon Mestarin opetusten seuraajia. Tämä epäilemättä vaikutti siihen, että synagoga, joka ei ollut koskaan ollut Jerusalemin sanhedrinin alaisuudessa, oli avoinna Jeesuksen opetuksille. Abner opetti itse asiassa tuohon aikaan kolme kertaa päivässä Filadelfian synagogassa (1831:4). Lasaruskin pakeni Jerusalemin sanhedriniä Filadelfiaan ja asui siellä elämänsä loppuun saakka läheisessä yhteistyössä Abnerin kanssa

(1849:6). Myös Daavid Sebedeus liittyi tovereidensa Abnerin ja Lasarusen seuraan Filadelfiassa (1869:1).

Abner näki Jeesuksen viimeisen kerran vähän ennen hänen viimeistä pääsiäistään. Jeesus kehotti häntä jatkamaan työtä välittämättä siitä, mitä Jerusalemissa tulisi tapahtumaan. Nämä olivat hänen jäähyväis-sanansa: *"Poikani, tiedän, että tulet olemaan uskollinen valtakuntaa kohtaan, ja rukoilen Isää, että hän soisi sinulle viisautta rakastaa ja ymmärtää veljiäsi."* [1870:5]. Hyvin paljastavia sanoja ajatellen sen jälkeen tapahtunutta ja jota käsittelemme myöhemmin.

Abner noudatti neuvoa olla menemättä Jerusalemiin ja pysyi Filadelfiassa omistautuen tehtävälleen. Abner oli yksi Jeesuksen kymmenennen morontiailmestymisen todistajista, kun Jeesus näyttäytyi myös Lasaruselle ja 150 muulle toverille. Tämä tapahtui kokouksessa, jonka Abner oli kutsunut kokoon synagogaan käsittelemään Jeesuksen ristiinnaulitsemista ja kuolleistanousua (2041:4).

Mitä Jeesuksen kuoleman jälkeen tapahtui? Miten Abnerin ja alkuperäisten kristillisten yhteisöjen muiden johtohenkilöiden suhteet kehittyivät?

Abnerin ongelmana tarkalleen ottaen oli tietynlainen jyrkkä suhtautuminen tovereitaan kohtaan, mistä johtuen kristilliset johtajat alkoivat vähitellen vieraantua toisistaan.

Filadelfian synagogalla, sittemmin kirkolla, oli luopaavat tulevaisuuden näkymät. Kuten aikaisemmin mainittiin, tämän kaupunki oli aina ollut avoinna evankeliumin julistamiselle. Juutalaisten, ei-juutalaisten, yhteiskunnalliselta asemaltaan ja oppineisuudeltaan kaikenlaisten ihmisten keskuudessa oli runsaasti evankeliumin kannattajia. Filadelfian kirkko toimi niiden lähetystyöntekijöiden pääpaikkana, joille oli annettu tehtäväksi evankeliumin levittäminen koko idän suunnalla (1831:5). Se oli vuosisatojen ajan Mestarin opetusten ja kristillisen tietämyksen linnake tällä seudulla.

Siitä huolimatta eri kristillisten yhteisöjen välille syntyi ongelmia hyvin pian. Ongelmat, joita Jerusalemin juutalaisilla oli aina ollut Filadelfian juutalaisten kanssa, siirtyivät myös kristillisiin yhteisöihin. Abner otti yhteen Jeesuksen veljen ja Jerusalemin kirkon päämiehen Jaakobin kanssa, mistä johtuen Jerusalemin ja Filadelfian seurakunnatkin olivat riidoissa. Ilmoituksenantajien mielestä Abneria ei tämän vieraantumisen takia mainita Uudessa testamentissa. Sehän tiedetään hyvin, että historiankirjoitus vaikenee aina häviäjistä.

Jaakobin ja Abnerin vieraantuminen toisistaan kesti koko Abnerin elinajan ja se jatkui vielä Jerusalemin hävityksen jälkeenkin, jolloin Antiokiasta tuli paavalilaisen kristinuskon ja Filadelfiasta *abnerilaisen taivaan valtakunnan* [1869:2] keskuspaikka.

Mutta Abnerin kanssa ei ottanut yhteen ainoastaan Jaakob. Abner riitaantui apostoli Pietarin sekä Paavalin kanssa, joskin eri syistä. Pesäero Paavalin kanssa

johtui filosofisista ja teologisista eroista. Abner ei hyväksynyt Paavalin aikomusta Jeesuksen opetusten muokkaamisesta niin, että ne soveltuisivat paremmin helleeniseen filosofiaan ja helpommin juutalaiseen ajatusmaailmaan. Abner oli sanalla sanoen paljon ”puhdasoppisempi” kuin Paavali.

Jeesus oli täysin tietoinen siitä seikasta, että Abnerilla tulisi olemaan ongelmia tovereidensa kanssa tulevaisuuden kristillisessä yhteisössä. Hän ei olisi muuten antanut sitä neuvoa, minkä hän antoi, kun he tapasivat viimeisen kerran Jeesuksen eläessä. Ja kuten aiemmin mainittiin, Jeesuksen sanat saivat erityistä merkitystä tapahtumien kehittyessä.

Vaikka Abnerin ”puhdasoppisuus” oli kiitettävää, se johti hänet eristyksiin. Filadelfian kirkko noudatti Jeesuksen uskontoa juuri niin kuin Abner oli sitä opettanut, mutta sitä ei kestänyt kovinkaan pitkään hänen pitkän elämänsä jälkeen (hän kuoli 89 vuoden ikäisenä), ja pahinta oli, että he olivat yksin, koska he eivät voineet enää luottaa vaikutusvaltaisen Jerusalemin seurakunnan apuun. Abnerin lähettämät lähetystyöntekijät veivät oman versionsa evankeliumista Mesopotamiaan ja Arabiaan, mutta heidän sanomansa ei koskaan edennyt samalla tavoin kuin Paavalin versio ja islaminuskon vääjäämätön nousu heikensi sitä ja vaiensi sen (2072:4).

Tässä kohdassa voidaan viitata lukuun 134 ja rikkaan liikemiehen Cymboytonin perustaman uskontokoulun kohtaloon persialaisessa Urmian kaupungissa. Jeesus kävi tässä kaupungissa matkallaan Ganidin ja Gonodin kanssa ja, kuten niin monessa muussakin paikassa, muokkasi maaperää evankeliuminsa nopealle levittämiseksi tulevina vuosina, jolloin hän itse olisi kuollut. Urmia erosi siinä mielessä muista paikoista, mihin Paavali ja muut valtakunnan lähetysaarnajat saapuivat, että siellä vieraili Abnerin lähettämiäkin opettajia, jotka osoittautuivat niin peräänantamattomiksi ja tinkimättömiksi, että heidän ainoaksi aikaansaannoksekseen jäi se, että ilmapiiri vain pilaantui ja sekasorto paheni. Viimein koulu suljettiin ja loppujen lopuksi se tuhoutui hillittömän mitralaisjuhlan aikana (1491:10—1492:0).

Tässä voidaan todeta, että Abner sai liittolaisen Natanaelista, joka myös oli samaa mieltä siitä, että olisi saarnattava alkuperäistä evankeliumia eikä evankeliumia Jeesuksesta (2058: 3). Natanael oli Abnerin seurassa vuoden verran Filadelfiassa ja lähti sen jälkeen Mesopotamian takaisille alueille saarnaamaan evankeliumia niin kuin hän sen ymmärsi. Mutta hänkin oli yrityksessään yksin. Kuluneiden vuosisatojen valossa on tullut selväksi, tuottiko hänen työnsä hedelmiä.

Täten on selvinnyt paradoksaalisesti, että kaikkein uskollisimmin Jeesuksen uskontoa harjoittanut ryhmä lopulta katosi kokonaan. Historian voittajia olivat aivan muut ryhmät eli ne, joiden onnistui säilyttää visionsa Jeesuksesta kertovasta evankeliumista meidän päiviimme asti.

Nyt tulee kertoa Paavalista.

Mitä *Urantia-kirja* kertoo Paavalista?

Tarsoslainen Paavali on henkilö, joka ei koskaan tavannut Jeesusta ilmielävänä eikä ottanut osaa hänen julkiseen toimintaansa. *Urantia-kirjassa* on kuitenkin paljon viittauksia tähän henkilöön siitä johtuen, että kristinuskon voittokulku lankeaa suurelta osin hänen ansiokseen. Viittauksia on enemmän IV osan ensimmäisissä dokumenteissa, joissa kuvataan Jeesuksen ajan uskonnollista taustaa ja kerrotaan, miksi kristinuskoko levisi niin suurella menestyksellä läntisiin maihin.

Paavali oli juutalainen ja samalla Rooman kansalainen ja julisti evankeliumia kreikaksi, joka oli imperiumin kansalaisten ”lingua franca” (kuten englannin kieli nykyään). Suuri osa hänen kristinuskoonkääntyjistään oli ei-juutalaisia uskovaisia (1333:7). Hän otti osan käsityksistään stoalaisuudesta ja saarnaustyylinsä hän omaksui kyynikoilta (1336:1; 1336:2). Siitä huolimatta, että Paavalin sanoma kilpaili mitralaisuuden kanssa ja ettei Paavali saarnannut Jeesuksen evankeliumia täysin oikeaoppisesti sekä oli muuntanut sitä paljon tehdäkseen opetukset mahdollisille kääntyjille helpommiksi hyväksyä, tämä sanoma oli ylivertainen ja johti nopeasti kristinuskon kasvuun ja mitralaisuuden rappeutumiseen. Kristinuskon kulttiaan rakentessaan Paavali käytti sideaineena aleksandrialaisen Filon kehittämää kreikkalaisen filosofian ja juutalaisen teologian sekoitusta (1338:6) ja samalla eliminoi monia ristiriitaisuuksia Filon ajatuksissa. Vaikka hän kaikella tällä suuresti paransi kristinuskon opillista kokonaisuutta, hän ei yhdessä asiassa pystynyt ylittämään Filonia: Paavalin kehittämät sovitussoppi ja oppi perisyntistä (1339:1) eivät vetäneet vertoja Filon filosofialle. Luukkaan evankeliumin voidaan katsoa syntyneen suoranaisesti Paavalin innoittamana (1342:4).

Ensimmäisen kristityn marttyyri Stefanuksen kuoleman tiedetään herättäneen Paavali sellaisen tunnekuohun, että sen seurauksena hän koki Stefanuksen asian omakseen ja hänestä tuli kristillisen uskonnon perustaja (1411:6).

Sattumalta (tai sitten ei) Jeesus valmisteli maaperää Paavaliille vuosia ennen kuin tämä kulki pitkin Rooman imperiumia julistamassa evankeliumia, ja tämä tapahtui tosiaankin jo ennen kuin Jeesus itse aloitti julkisen elämänsä. Paavali ei koskaan tiennyt, että henkilö, johon hänen keskustelukumppaninsa viittasivat ja joka oli tehnyt heihin niin suuren vaikutuksen, että he muistivat hänet vielä monien vuosien jälkeenkin (Damaskoksen kirjanoppinut, Antiokian teltantekijä, intialaisen kauppiaan pojan juutalainen kotiopettaja), oli juuri samainen Jeesus, josta hän heille kertoi ja jota hän ei koskaan tuntenut henkilökohtaisesti. Monesti Paavali tapasi ihmisiä, jotka olivat tunteneet Jeesuksen ja Ganidin ja vieläpä yöpyneet samoissa taloissa, joihin Jeesus ja Ganid olivat majoittuneet matkansa aika-

na. Voisiko olla enempää kohtalon ironiaa? Olisiko Paavalin lähetystyö ollut yhtä menestyksellistä, elleivät hänen keskustelukumppaninsa olisi koskaan tunteneet tuota ”juutalaista kotiopettajaa”? Epäilen vilpittömästi sitä.

Kristinuskko sai ensimmäisenä jalansijaa Efesoksessa Paavalin ponnistusten tuloksena (1478:2), mutta Antiokia oli paikka, jossa Jeesuksen kannattajat ensimmäisen kerran alkoivat kutsua itseään ”kristityiksi”. Juuri Antiokiassa Jeesus tosiaankin (”sattumalta”) asui kahden kuukauden ajan töitä tehden ja opiskellen; itse asiassa juuri siellä hän oleskeli pidemmän aikaa kuin missään muualla matkansa aikana (1492:3). Paavali saarnasi siellä kymmenen vuotta myöhemmin ja kuuli puhuttavan ”damaskoslaisen kirjanoppineen” opeista eikä hänellä ollut harmainta aavistusta siitä, että oli kuullut puhuttavan samaisesta Jeesuksesta.

Paavalin läheinen työtoveri oli Pietari, joka oli apostolien johtaja Jeesuksen kuoleman jälkeen. Vaikka heidän luonteensa ja muodollinen koulutuksensa olivat erilaisia, he työskentelivät harmonisesti yhdessä (1551:7); juuri päinvastoin kuin tapahtui Abnerille.

Paavali osasi erinomaisesti yhdistää muiden uskontojen ja oppien parhaat käsitteet ja sisällyttää ne kristilliseen oppiin; sen vuoksi muut, kuten Lähi-idän kansat ja länsikreikkalaiset saattoivat hyväksyä kristinuskon nopeasti ja laajassa mitassa. Paavali loi institutionalisoituneen kirkon, josta tuli korvike sille taivaan valtakunnalle, jota Jeesus oli tullut julistamaan (1864:7). Vaikka Jeesuksen ihanteellinen käsitys jäi toteutumatta, Paavali loi yhden edistyksellisimmistä ihmisyyhteisöistä, mitä koskaan on esiintynyt Urantialla (1865:6). Vaikka alkuperäisen ilmoituksen suhteen on puutteita, elää Jeesuksen käsitys edelleen maailman edistyneissä ihmisyyhteisöissä.

Vaikka Pietari oli ensimmäinen, joka teki sen virheen, että korosti Jeesukseen liittyviä poikkeuksellisia tosiasioita hänen sanomansa sijasta, Paavali seurasi saarnoissaan hänen jälkiään ja vahvisti tätä käsitystä (2059:3). Paavali tiesi, ettei hänen uskontonsa voi menestyä, jos sen annettaisiin tulla yhdistetyksi johonkin kansalliseen kulttuuriin tai vakiintuneisiin käytäntöihin (2064:1); tästä syystä hän otti yhteen niiden kanssa, jotka halusivat tuputtaa uusille kristityille juutalaisen uskonnon vaatimuksia. Hän ei silti ollut niin vapaa oman aikansa sosiaalisesta jähmeydestä kuin olisi voinut. Vaikka Jeesuksella oli naisopetuslasten ryhmä ja kristillisen kirkon alkuaikoina oli olemassa diakonissoja (opettajia ja hoivaajia), Paavali ei koskaan täysin tunnustanut naisten tasa-arvoa kirkon työntekijöinä. Tämä asiointila on, häpeällistä kyllä, pysynyt samana meidän aikoihimme asti.

Luku 195 kertoo laajemmin kristinuskon alkuaajoista ja asioista, jotka edistivät sen levittämistä. On selvää, että kristinuskolle Paavalin hahmo oli ratkaiseva: hän ei ollut ainoastaan erinomainen organisaattori, vaan myöskin valmis tekemään viisaita ja nokkelia kompromisseja (2071:4); hän oli taitava neuvottelija.

Lähes yksinomaan Paavalin omaan uskonnolliseen kokemukseen perustuva kristinuskko levisi ensin kreikkalaisten keskuuteen ja heidän kauttaan roomalaisten keskuuteen.

Paavalilainen kristinuskko kohteli kaltoin ihmis-Jeesusta, urheaa ja uljasta Jeesusta – Jeesusta, joka vähäpätöisyydestämme huolimatta luotti meihin. Joka tapauksessa juuri tuo mielikuva Jeesuksesta oli se, joka ajallemme lopulta pakotettiin, vaikkei siinä ihmis-Jeesus sentään ihan kokonaan pimentoon jääkään.

Mitä voimme oppia kaikesta tästä?

Kuten Nasaretin Jeesus on meille elävänä esimerkinä, samaan tapaan voi oppia paljon hyödyllisiä asioita henkilöihahmoista, jotka esiintyvät Hänen elämässään ja jotka vaikuttivat hänen lahjoittautumistehtävänsä onnistumiseen.

Jeesus ei tullut tähän maailmaan ainoastaan saatukseen päätökseen seitsemännen lahjoittautumistehtävänsä, vaan myös esittääkseen meille aivan yksinkertaisia totuuksia: Jumalan isyyden ja ihmisten veljeyden. Hän osoitti meille, minkälaista on aktiivisesti Isän tahdon mukaisesti eletävä elämä. Ollessaan Urantialla hän näytti meille esimerkkiä elämällään ja kuolemallaankin. Sen tapahduttua hänen opetuslastensa ja seuraajiensa osaksi tuli säilyttää hänen sanomansa ja lähettää se kaikkeen maailmaan.

Hänen seuraajiensa joukossa oli joitakin, jotka noudattivat uskollisesti ilmoitusta, ja toisia, jotka tekivät kompromisseja tehdäkseen ilmoituksesta helpommin hyväksyttävän. Ne, jotka kaikkein uskollisimmin puolustivat ilmoitusta, eivät pystyneet pitämään sitä elossa, kun taas ne, jotka tekivät myönnytyksiä ja muuntelivat sitä, kykenivät pitämään sen hengissä kautta aikojen, vaikkakin laimentuneena.

Miksei alkuperäiselle uskollisempi ilmoitus pysynyt elossa? Koska siitä huolehtineet eristäytyivät muusta kristillisestä yhteisöstä ja he pitivät lujasti kiinni tinkimättömästä asenteestaan. Tässä huomaamme selkeästi, miten haitallista on eristäytyä ja pysyä erossa niistä, joiden kanssa olisi kuljettava käsi kädessä.

Mikä olisi ollut ihanteellinen ratkaisu? Vaikuttaa selvältä, että olisi tullut pitää kiinni Jeesuksen sanomasta ja samalla olisi tullut tehdä myönnytyksiä, joiden ansiosta suurin mahdollinen määrä ihmisiä olisi voinut hyväksyä sen, kuitenkin siten vääristelemättä ilmoitusta. Tämä on ihanteellinen ratkaisu, mutta (se on myönnettävä) vaikea toteuttaa. Joka tapauksessa on helppo arvailla, että jos Abner ei olisi ottanut yhteen Jaakobin, Pietarin ja Paavalin kanssa, ja olisi yrittänyt lähestyä heitä diplomaattisemmilla tavoilla, kristinuskon kulku olisi ollut toisenlainen. Mutta on myös varmaa, että suurin osa apostoleista sokaistui siitä ”ihmeestä”, että Jeesuksen kuolleistanousu oli tosiasia, ja keskittivät sanomansa hänen jumalallisuuteensa aivan kuten Paavalikin. Olsi ollut todella vaikea muuttaa

heidän valitsemaansa tietä, mutta ehkäpä olisi ollut mahdollista pitää elossa suurin osa ilmoituksesta, jos toisaalta Abner sekä toisaalta Pietari, Jaakob ja Paavali olisivat olleet suvaitsevaisempia ja ymmärtäväisempiä toisiaan kohtaan.

Jeffrey Wattles viittaa esseessään ”Julkiisuus” siihen, että kristinuskon levittäminen lännessä oli ollut neljännen aikakautisen (Jeesuksen) ilmoituksen b-suunnitelma sen jälkeen kun a-suunnitelma, juutalaisten pappien voitto valtakunnan puolelle, oli epäonnistunut. Paavali ei selvästikään olisi menestynyt niin hyvin Rooman imperiumin kansalaisten parissa, ellei hän olisi hellenisoinut Jeesuksen ilmoitusta eikä olisi muokannut sitä tehdäkseen siitä helpommin vastaanotettavan kreikkalaiselle kulttuurille – se oli jotain, mitä Abner oikopäätä kieltäytyi tekemästä syyttäen Paavalia ”taitavaksi vääristelijäksi”.

Kun b-suunnitelmaa tarkastellaan täältä aikojen päästä, voiko joku väittää, että se epäonnistui? Mielestäni niin ei voi lainkaan sanoa kaikesta tapahtuneesta ja kaikista kirkon vääriinkäytöksistä huolimatta. Muistakaamme, että ilmoituksenantajat sanovat Jeesuksen piilevän ilmoituksen jatkuvan kristinuskossa.

Nyt meillä on edessämme uusi ilmoitus, joka kulkenut tietään eteenpäin tuskin viittäkymmentä vuotta. Se on ilmoitus, jolla ei ole näkyviä kasvoja ja joka si-

sältää laajennetun ilmoituksen ja jonka on määrä valaista ihmiskuntaa tuhannen vuoden ajan. Taival on sen vuoksi pitkä ja sen on kohdattava paljon vaaroja – suurin niistä on se, että ilmoitus saattaa vääristyä tai jopa hävitä.

Miten me uskollisina lukijoina tulemme suhtautumaan ilmoitukseen? Olemmeko sille uskollisia mutta taipumattomia kuten Abner vai mahdollisuuksien ja neuvottelujen kannattajia kuten Paavali? Tiedämme, että kummassakin asenteessa on monia vaaroja: ilmoituksemme puhtauteen eristäytyminen ja sulkeutuminen tai sitten muulle yhteiskunnalle avautuminen ja ilmoitusta vääristävien myönnösten tekeminen. Molemmissa tapauksissa saatamme toistaa menneinä aikoina tehtyjä virheitä. Mutta sopii olettaa, että historian tunteminen auttaisi estämään sen toistumisen ja että viimeiset kaksituhatta vuotta eivät ole kuluneet turhaan.

On vaikeaa ja monimutkaista säilyttää tasapaino, mutta vain siten pidetään ilmoituksen liekki ikuisesti elossa ja muuttumattomana. Meihin luotetaan, että seuraamme tätä suuresti kaivattua keskitietä ja luovumme kertakaikkisesti taipumuksestamme kunnioittaa astiaa sen sisällön kustannuksella. □

Kääntänyt Jouni Nurmi

LEVITYSTYÖ

Yleiskatsaus ja suunnitelma

RICK WARREN

Levityskomitean puheenjohtaja

Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen jäsenet kerääntyvät ilmoituksen valon loisteessa opiskelemaan ja levittämään *Urantia-kirjasta* löydettäviä ylimaallisia opetuksia. Meidän etuoikeutenamme ja velvollisuutenamme on asettaa tämä uusi valo näkyville siten, että muutkin etsijät voisivat löytää sen. Jeesus sanoi seuraajilleen:

”Te olette maailman valo. Kukkulalle rakennettu kaupunki ei voi olla kätkössä. Eivätkä ihmiset sytytä kynttilää ja pane sitä vakan alle vaan kynttilänjalcaan; ja se antaa valoa kaikille talossa oleville.” [1572:4]

Mestarin valon levittäminen antaa ravintoa sielun kokemuksille, jotta se edistyisi inhimillisen kokemuksen seitsemän kehän läpikäymisessä. Elämän valon levittäminen saa aikaan luotettavan, palvelusta johtuvan tyydytyksen lähteen ja toimii samalla majakkana niille, jotka vielä etsivät. Tämä on toimivaa palvelua, joka virtaa molempiin suuntiin.

IUA suunniteltiin palveluorganisaatioksi jäsenille, jotka haluavat opiskella ja levittää tätä erityistä totuuden valoa yhdessä toisten lukijoiden/uskovien kanssa.

IUA suunniteltiin tarkoituksella ja huolellisesti toimimaan harjoituskenttänä opiskelijoille, opettajille ja johtajille, jotka haluavat ymmärtää ja levittää opetuksia. Tämän palvelun useita muotoja on jo pantu alulle.

IUA tarjoaa jäsenilleen monia palvelun teitä ja moninaisia menetelmiä tuoda julki se väistämätön halu, että ilmoitukselle pitäisi tehdä jotakin. Tämä auttamisen halu seuraa aina Isän valon ja hänen tarkoituksensa löytämisen perässä. Sitä mukaa kun lukijat ymmärtävät *Urantia-kirjan* tärkeyden niin sen jälkeen jokainen alkaa huomata oman erityisen roolinsa opiskelijana ja levittäjänä. Joillekin on täysin luonnollista haluta toimia tässä kaksoisroolissa, sopusoinnussa toisten kanssa. Itse asiassa kaikkein tehokkain tapa levittää ilmoitusta koko planeetalle on tiimityöskentely.

IUA:n peruskirja keskittää jäsenten kollektiivisen palvelun energian tiimityöhön. Tämä keskittäminen on määritelty peruskirjan alkulausekkeessa:

ARTIKLA. TARKOITUSLAUSEKE

Tarkoitus: *Urantia-kirjan* opiskelun ja sen opetuksen levittämisen edistäminen.

Nämä petollisen yksinkertaiset kahdeksan sanaa, kaksisuuntaisen tehtävän määrittelmä, vaatii vuosisatoja tullakseen täytetyksi. Kun aamu sarastaa valon ja elämän aikakauteen niin monet, monet sukupolvet ovat ojentaneet *Urantia-kirjan* vanhemmilta nuorempien käsiin. Tämän päivän lukijat ovat vasta toista tai kolmatta sukupolvea, jotka tuntevat ja levittävät ilmoitusta. Tämä ei tarkoita, että oma osuutemme olisi vähäpätöinen. Meidän oman elämämme aikana suorittama levitystyö on todellakin ratkaisevaa. Se mitä teemme nyt auttaa ilmoitusta menestymään.

Opintoryhmän, opetuksen ja konferenssikomitean sekä Internetin *Urantia-kirja*-koulun tavoitteena on auttaa jäseniä ymmärtämään ilmoitusta. Nämä itsenäiset kokonaisuudet keskittävät palvelunsa tarkoitukselliseen viimeiseen (edistää) verbiin. Ne ovat rinnasteisia levityskomitean kanssa täyttämään molemmat tarkoitukset, jotka IUA oli organisoitu toteuttamaan. Levityskomitean (DC) päämääränä on panna alulle työ, joka sisältyy tarkoitukselliseen ensimmäiseen verbiin (opiskelu). Tällaisen kauaksi ulottuvan tehtävän suorittamiseksi tämän sanan latinankielisen merkityksen ymmärtäminen on tarpeen. Sanakirjat ovat samaa mieltä siitä, että levittää (disseminate) tarkoittaa laajalti kylvämistä. Tämä merkitys tarjoaa osuvan analogian DC:n työlle ilmoituksen kylvämisessä.

Ilmoituksen edistymiselle on ratkaisevaa, että tämä varhainen levittämisen mahdollisuus suoritetaan tehokkaalla tavalla siten, että siitä seuraisi mahdollisimman paljon hyvää ja mahdollisimman vähän vahinkoa urantialaiselle yhteiskunnalle. Alkuun pääsemiseksi tarvitaan yleiskatsaus levittämistekniikasta. Tehtävän suorittamiseksi tarvitaan tietoa levitystyön erilaisista menetelmistä. Jumalallinen Neuvonantaja tarjoaa viisautta ja ohjeita minkä tahansa tilanteen monipuoliseen arviointiin:

Minkä tabansa todellisuuteen liittyvän ongelman — inhimillisen tai jumalallisen, maallisen tai kosmisen — oikeat mittasuhteet voi saada selville vain tutkimalla koko laajuudeltaan ja ennakkoluulottomasti asianomaisen universumirealiteetin kolmea vaihtetta: alkuperää, historiaa ja määränpäättä, sekä näitä keskenään subteuttamalla. Näiden kolmen kokemuksellisen realiteetin oikea ymmärtäminen tarjoaa perustan nykyisen statuksen viisaalle arvioinnille. [215:3]

Levitystyön alkuperä

Levitystyö alkoi silloin kun Iankaikkisesta Pojasta tuli Isä Jumalan elävä sana. Isä haluaa universumin lasten tuntevan hänet. *Urantia-kirja* on vain yksi pistos inhiittisessä elämän kuvakudelmassa ja paljastuksessa, joka ulottuu Paratiisista ajan ja avaruuden reunoille saakka. Paljastetun totuuden levitystyö Urantialla alkoi viisisataatuhatta vuotta sitten.

Levitystyön historiaa

Aikakautista merkitystä omaavaa järjestelmällistä

levitystyötä on aikaisemmin yritetty neljä kertaa. Ensimmäinen niistä pantiin alulle Planeettaprinssin toimesta Dalamatiassa:

Prinssin ruumiillinen esikunta keräsi jatkuvasti ympärilleen ympäröivien heimojen oivallisimmat yksilöt, ja sen jälkeen kun näitä opiskelijoita oli koulutettu ja kannustettu, esikunta läbetti heidät itse kunkin oman kansansa opettajaksi ja johtajaksi. [743:9]

On muitakin mainintoja Caligastian ja hänen esikuntansa käyttämästä koulutettujen lähettiläiden menetelmästä:

Kukin kymmenestä planetaarisesta komissiosta ryhtyi sille uskotun osa-alueen hitaaseen ja luonnonmukaiseen edistämiseen. Neuvostojen suunnitelmana oli ohjata luokseen ympäröivien heimojen keskuudesta ajatustoiminnaltaan parhaat yksilöt ja koulutuksen jälkeen läbetti heidät takaisin oman kansansa pariin sosiaalisen kohennuksen läbetteläiksi. [749:6]

Valitettavasti ennen kuin planetaarinen kulttuuri oli ohittanut varhaislapsuuden, pahuus soluttautui hallinnollisen kapinan muodossa ja hajotti nopeasti prinssin hallintojärjestelmän. Urantia jäi hengelliseen pimeyteen sadoiksi tuhansiksi vuosiksi, aina Aatamin ja Eevan tuloon saakka.

Levitystyö ja ensimmäinen puutarha

Pitkän ajan kuluttua siitä kun Planeettaprinssi oli epäonnistunut yrityksessään paljastaa totuutta, ja ensimmäisen Eedenin perustamisen jälkeen, Aatami ja Eeva aloittivat levitystyönsä. Ensimmäinen Eeden jouduttiin kuitenkin hylkäämään ja jumalatietoisuuden levittäminen kärsii toisen ankaran iskun. Ennen sortumistaan Aatami ja Eeva kuitenkin edistyivät:

Kaikki sujui Urantialla jonkin aikaa kokolaila hyvin, ja näytti siltä, että Aatami sittenkin kykenisi kehittelemään jonkinlaisen menetelmän Eedenin sivilisaation asteittaisen laajenemisen edistämiseksi. Melkisedekien neuvoa noudattaen hän ryhtyi edistämään käsiteollisuuden taitoja, koska hänen ajatuksenaan oli kehittää tavarainvaihtosubteita ulkopuolisen maailman kanssa. Kun Eeden purettiin, siellä oli toiminnassa yli sata alkeellista teollisuuslaitosta, ja läbisendun heimojen kanssa oli solmittu laajoja kauppasubteita. [833:3]

Urantian historian tässä kohdassa kaksi levittämisen yritystä olivat kärsineen käytännöllisesti katsoen täydellisen epäonnistumisen. Mutta Aatami ja Eeva eivät olleet lopussa. Heidän tehtävänsä, vaikkakin supistuneena, lopultakin hyödytti ihmistä monin tavoin.

Levitystyö toisessa puutarhassa

Organisoitu levittäminen sortui tilapäisesti ensimmäisen puutarhan epäonnistumiseen. Vaikka Aatami ja Eeva loivat suhteita ympäröiviin heimoihin molem-

missa puutarhoissa ja jotka tuottivat hyvää satoa, niin toisessa puutarhassa myös sallittiin Seetin perustaa papisto.

Seet syventyi isänsä kansan bengellisen tilan kobennustyöhön, ja hänestä tuli toisen puutarban uuden papiston päällikkö. Hänen poikansa Enos otti käyttöön uuden palvelajjärjestyksen, ja Seetin pojanpoika Keenan pani alulle ulkolähetystyön, joka kobdistui ympäristön heimoihin lähellä ja kaukana. [849:7]

Vuosituhansia näitä pappeja lähetettiin lähettiläiksi läheisiin ja kaukaisiin maihin. Papisto voimistui ja heikkeni mutta se kesti yli pitkän yön Aatamista Melkisedekiin.

Toisen puutarban kulttuuri pysyi voimissaan kahdenkymmenentuhannen vuoden ajan, mutta noin vuoteen 15.000 eKr. asti se kulki tasaisesti kobti rappiota, kunnes seetiläisen papiston elpyminen ja Amosadin johtajuus laskivat perustan loistavalle aikakaudelle. [872:5]

Seetiläisen levitystyön kertomuksella on pitkäikäisyyden ennätys, ulottuen jopa tähän päivään saakka Brahmaanisina opetuksina, kantaen edelleen hedelmää 35 000 vuoden jälkeen. Se loi näyttämön vieläkin suuremmille Melkisedekin ja Jeesuksen opetuksille.

Mutta seetiläispapit jatkoivat Aatamilta kesken jääneitä opetusponnistuksia, ja näissä totuuksissa on muutamia, joita maailma ei ole koskaan täysin kadottanut. Seetiläisten opetukset vaikuttivat Levantin koko uskonnollisen evoluution suunnan modifioitumiseen. [1007:6]

Intian kansojen korkeampi kulttuuri ja uskonnolliset suuntautumiset ovat peräisin dravidain herruuden alkuajoilta, ja ne johtuvat osaksi siitä, että sekä aikaisemman andiittien että myöhemmän arjalaisten maabantunkeutumisen myötä Intiaan saapui varsin monia seetiläispappeja. Intian uskonhistorian läpi juokseva monoteismin lanka on näin ollen peräisin toisen puutarban adamiittien opetuksista. [881:3]

Aatamin ja Eevan jälkeisenä aikana näemme jälleen lähettiläitä (tässä tapauksessa Seetejä) keräytymässä yhteen sieltä täältä, saamassa opetusta ja tullen sitten lähetetyksi kaikkiin suuntiin, kaiken todennäköisyyden mukaan niihin maihin, joista he tai heidän kantaisänsä olivat peräisin.

Planeettaprinssin luopumisen ja Aatamin epäonistumisen surulliset seuraukset jättivät Urantian, Nabadonin hämääjän, karanteenissa olevaan nurkkaan. Kaiken taivaallisen ohjauksen puuttuessa ja vain ihmispapiston pitäessä elämän valoa yllä, planeetan hengellinen hyvinvointi oli rappeutunut. Mutta lopulta Urantian pelasti toinen taivaallinen vierailija. Noin 30 000 vuotta Aatamin ja Eevan lähdön jälkeen Melkisedek tuli rakentamaan siltaa toisen ja neljännen aikakautisen ilmoituksen väliin.

Melkisedekin aikakausi: Makiventan myötä huo-

maamme tämän saman teeman tuovan jälleen kyvykkäitä opiskelijoita saamaan valistusta. Tämän jälkeen heidät lähetetään takaisin alkuperäisille sijoilleen levittämään juuri opittuja totuuksia.

Vuosikymmenen kuluessa Melkisedek organisoivat Saalemin koulunsa sen ammoisen järjestelmän antaman mallin mukaan, jonka toisesta Eedenistä tulleet ensimmäiset seetiläispapit olivat kehittäneet. [1016:3]

Melkisedek jatkoi muutamien vuosien ajan oppilaidensa opettamista ja Saalemin lähetysseurain kouluttamista, jotka menivät kaikkien ympäristön heimojen keskuuteen, erityisesti Egyptiin, Mesopotamiaan ja Vähään-Aasiaan. Ja vuosikymmenten vieressä nämä opettajat vaelsivat yhä kauemmaksi Saalemista ja veivät mukanaan Makiventan evankeliumia uskosta ja luottamuksesta Jumalaan. [1021:5]

Melkisedekin työn kaiut kuuluivat satojen vuosien ajan aina Jeesuksen tulon saakka. Saalemilaisten julistamat Melkisedekin opetukset loivat perustan uskonnollisille muodoille, jotka ovat käytössä vielä tänäänkin.

Melkisedekin lähetysseurain aikakausi. Urantian uskonto uudistui melkoisesti niiden opettajien ponnisteluun tuloksena, jotka Makiventa Melkisedek asetti tehtävänsä silloin, kun hän lähes kaksituhatta vuotta ennen Kristusta eli ja opetti Saalemista. Nämä lähetysseurain julistivat, että usko on Jumalan suosioon pääsemisen hinta, ja heidän opetuksensa, vaikeivat ne mitään välittömästi ilmenneitä uskontoja saaneetkaan aikaan, toimivat kuitenkin perustuksina, joille myöhempien aikojen totuudenopettajat sittemmin rakensivat Urantian uskonnot. [1009:4]

Makiventan levitysmenetelmä alkoi Saalemista. Hän valitsi lahjakkaita oppilaita, opetti heidät ja lähetti ulos tunnettuun maailmaan. Nämä opettajat juurruttivat uusia ajatusmalleja, laajentaessaan hengellistä valaistumista, paljolti samoin kuin Jeesus ja hänen seuraajansa tekivät.

Jeesus ja neljäs aikakautinen ilmoitus

Kaiken kylvämisen mestari rakensi maailmanlaajuisen verkoston kourallisesta tavallisista ihmisistä. Jo yli 2 000 vuotta olemme nähneet todisteita Jeesuksen kylvämien siementen kestävydestä, kaikista kuviteltavissa olevista vastoinkäymisistä huolimatta. Jeesus elvöittää edelleen koko planeetan asennetta ja hänen henkensä näyttää keräävän lisää vaikutusvaltaa joka päivä. Nyt ilmoituksen sisältämän hapatteen lisäämisen jälkeen voimme olla vakuuttuneita, että Mestarin leipä kohoaa voimakkaasti ja riittää ruokkimaan tulevia sukupolvia. Laajentaaksemme tätä leiväntekijän kielikuvaa, Jeesus teki taikinan ja nyt hiiva tulee *Urantia-kirjan* muodossa. Se on niin tehokasta, että kaikki mitä meidän pitäisi tehdä on vain aktivoida se sieluissamme ja asettaa se sitten huolellisesti urantialaiseen kulttuuriin.

Jeesuksen eläessä ei ollut kristillisyyttä mutta kaksi kuudesta planeetan kansalaisesta vaatii tänään Jeesusta itselleen. Kristillisellä uskonnolla on Urantialla enemmän seuraajia kuin millään muulla uskonnolla. Jeesuksen elämän Uudessa Testamentissa olevasta laihasta kuvauksesta huolimatta sekä hänen opetustensa kaksituhatta vuotta jatkuneista mutaatioista huolimatta ne vetävät vieläkin sieluja Isän luokse. On myös huomattava, että jotkin uskonnot osoittavat hänelle suurta kunnioitustaan vaikka hän ei olekaan keskeisessä asemassa heidän uskossaan. Hänen henkensä ruokkii aina sielun nälkää kaikin tavoin. Ja tämän täydellisen, liikkeellä olevan, hänestä kertovan ilmoituksen ansios-ta voi jokainen aito uskonto lopultakin hyötyä.

Mikä on Mikaelin tahto *Urantia-kirjan* opetusten levittämiseksi nykyisen kulttuurin olosuhteissa? Jos Urantialla olisi kymmenentuhatta mikaelmielisiä yksilöä niin pian planeetta hukkuisi Isän rakkauteen, rakkauteen josta olisivat hyvinä esimerkkinä näiden valaistuneiden poikien ja tyttärien jokapäiväiset elämät. Ennen pitkää hengen ja ajattelun keskimääräinen laatu nousisi vaivoin kuviteltavissa oleviin korkeuksiin. Jonakin päivänä näin tapahtuu. Me olemme nyt muuramassa sille peruskiveä.

Jeesuksen seuraajien levitystyö, ilmoituksenantajan huomautus

Kristinuskon levittivät Levantin ja länsimaiden joka kollekaan tämän galilealaisen seuraajat, ja heidän lähetysintonsa oli heidän maineikkaiden edeltäjiensä, seetiläisten ja saalemiläisten, intoon täysin verrattavissa. [1084:1]

Kahden miljardin kristityn jo kerääntynyt Jeesuksen taakse, tunnemme hänen levitystyön saavutuksiin kohtaan syvää kunnioitusta samoin kuin hänen henkensä voimaa kohtaan, joka selviytyi jopa sielun murskaavista 'pimeistä ajoista'. Hän ei jättänyt yhtäkään kirjoitettua sanaa ja kuitenkin lyhyen, kahden vuosituhannen aikana hänen opetuksensa ovat päässeet sisälle lukuisimpiin sydämiin ja mieliin kuin koskaan aikaisemmin tai myöhemmin. Ja hän teki suurimman osan levitystyöstään erittäin lyhyen ajan kuluessa, elämänsä viimeisten seitsemän vuoden aikana.

Urantian kaikki aidot uskonnot hyötyvät *Urantia-kirjan* ilmoituksesta ja laajasta Jeesuksen elämän kuvauksesta. Nyt kaikki totuuden etsijät pääsevät tuntemaan tämän elämän kun se on tuotu esiin näin kirkkaana, täydellisenä ja kauniina. Meillä se on ja monet sitä haluavat vaikka eivät olekaan tietoisia sen olemassaolosta. Tässä juuri tarvitaan aktiivista levitystyötä ja siinä organisaatiotamme voidaan hyödyntää. Jeesus eli maallisen elämänsä hengellisen puolen täydellisesti, jopa Paratiisiin tyydytykseksi. Me epätäydellisinä nousevina sieluina emme voi kopioida hänen elämänsä emmekä haluaisikaan, koska jokainen aikakausi tarvitsee erityisesti varustetut ja koulutetut levittäjät. On aina muistettava, että levitystekniikka, niin tärkeää kuin se onkin, ei ole enempää kuin hengen rakkauden

ja anteliaisuuden osoittamista. Jeesus sanoi:

"Ja ihmiset tulevat tietämään, eivät niinkään pubumanne sanan kuin elämänne elämän perusteella, että olette olleet kansani ja saaneet tietää valtakunnan realiteeteista." [1569:4]

Kaikkien aikojen tehokkain esimerkki levityksestä koko Neadonille oli Jeesuksen kolmenkymmenen seitsemän vuoden yhdessäolo ihmiskunnan kanssa. Suurempaa levitystyön menetelmää ei ole kuin tämän Jeesuksen "hyvänlaatuisen rakkauden viruksen" jättäminen meille:

"Jospa vain jokaisesta kuolevaisesta voisi tulla dynaamisen kiintymyksen keskus, niin tämä hyväntahtuinen rakkauden virus ottaisi kohta kokonaan valtaansa ihmiskunnan tunnekylläisten emootioiden virran seläisessä laajuudessa, että rakkaus sulki sisäänsä koko sivilisaation, ja se merkitsisi, että ihmisten veljeys on toteutunut." [1098:3]

Aito rakkaus on luonnostaan tarttuvaa. Ja vaikka olemme vain "täydellistyviä ihmisiä" on meillä aina kyky levittää tätä virusta. Kahdentoista viikimistilaisuudessa Jeesus ilmoitti:

"Ja tämä, jonka silmäni nyt näkevät, tämä kahdestatoista tavallisesta miehestä koostuva väbäinen alku, on moninkertaistuva ja kasvava, kunnes koko maa lopulta täyttyy Isälleni osoitetusta ylistyksestä." [1569:4]

Jeesus tiesi ennakkoon Urantian tulevaisuuden. Siksi hän tunnusti täysin levityksen voiman läpi aikojen kun siitä huolehtivat rakkauden kyllästävät sielut. Tosin lukijat voivat käyttää tai olla käyttämättä kirjaa levitykseen ylettyään rakkauden kylläisyyden inhimillisen saavutuksen sisempiin piireihin. Mutta kaksinkertainen siunaus tulee siitä kun on sekä kirja, että virus käytettävissä. Sitä ei millään aikaisempien levittäjien sukupolvella ole ollut.

Jeesus käytti valistuneiden lähettiläiden menetelmää ennen ja jälkeen maallista kuolemaansa. Hän opetti muutamia apostolejaan matkalla tapahtuvaan levitystyöhön jo hyvissä ajoin ennen kuolemaansa. Ylösnousemisensa jälkeen hän vahvisti heidät Totuuden Hengellään. He kylvivät hengen siemeniä läntisen Välimeren alueelta Kaukoitään saakka. Heidän seuraajansa menivät valloittamaan "uuden maailman". Ne joita apostolit innostivat, tekivät lopulta kristilliset opetukset kaikkein edistyneimmiksi Urantialla. Niillä on vieläkin Jeesuksen levitysmenetelmän liikevoima yhdessä hänen henkensä kanssa. Ja tämä henki on siltana tähän uuteen ilmoitukseen mikä meillä nyt on.

Jeesus oli täydellinen valon ja rakkauden hengellinen levittäjä. Haaste, jonka hän kohtasi oli pelkästään hengellinen, hän ei halunnut, ei voinut kirjoittaa opetuksiin. Levittämiseen liittyvä haaste, jonka me nyt kohtamme, on sekä hengellinen, että aineellinen, sillä

on kaksi pääomaisuutta, hyödyllinen virus ja kirja.

LEVITYSTYÖN PÄÄMÄÄRÄ

IUA:n jäsenet luovat levittäjien tulevaisuuden tämän päivän palvelulla. Kuinka tämä sukupolvi suhtautuu levitystyön vastuisiin? Levitämmekö rakkauden virus-ta samalla kun jaamme kirjaa? Voimmeko käyttää tätä organisaatiota perustana koordinoitulle levitystyölle? Kylvämmekö ilmoitusta ja hoivaammeko versoja jotta ilmoitus juurtuisi ympäri planeettaa? Tuemmeko *Urantia-kirjan* kääntämistä muille pääkielille oman taloudenhoitokautemme aikana? Saadakseen tuottavan puutarhan eikä puutarhurin pitäisi silloin suunnitella aurausta, kylvöä, lannoittamista ja huolenpitoa? Minkä tahansa puutarhan tuotteiden sato on riippuvainen valmisteluista. Tämän päivän IUA:n jäsenet eivät ole Urantialla sadonkorjuun aikana. Me olemme alkupään sirottelijoita ja idättäjiä.

Urantia-ilmoitus on suunniteltu ja tarkoitettu korjaamaan Urantian kurssia kohti valon ja elämän aikakautta. Mutta se on yhteistyötä vaativa yritys ja tarvitsee yhdistettyjä taivaallisia ja inhimillisiä ponnistuksia, joita ohjaa korkeimman tasoinen viisaus. Meidän osuutemme prosessissa on yhtä kriittinen kuin oli ilmoituskomissionkin. Itse asiassa jokaisen sukupolven on ilmoitusta hallitakseen ja eteenpäin viedäkseen, laajennettava levitystyötään edeltäjiinsä verrattuna.

Tuloksellinen kohtalo edellyttää, että keskitymme vastuuseemme ymmärtää ja levittää *Urantia-kirjaa* nyt. Heti kun ilmoituksenantajan viesti on ymmärretty, lukijat alkavat levittää virusta kirjan kanssa ja ilman

kirjaa, tartuttaen henkeen Jumalan ja hänen universumiperheensä rakkauden. Meillä on käsissämme kirjoitettu ilmoitus, joka vapautti henkemme, valaisi miellemme ja antoi meille sen mitä niin syvästi kaipaamme, vakuutuksen ikuisuuteen ulottuvasta tehtävästä (Jumalan työntekijänä). Kuinka tulemme käyttämään kirjaa ja virusta, määrää ilmoituksen kulun ja sen tehokkuuden.

Levitystyön lähettiläsmenetelmä on kirjassa sangen esiin pistävä, mutta ilmoittajat kehottavat meitä olemaan varovaisia tätä levitystekniikkaa soveltaessamme. Luvussa, joka käsittelee naapuriplaneettaa, he varoittavat meitä arvostelemalla terävästi naapuriemme edessä olevaa virhettä:

Juuri näihin aikoihin tämä verraton ballitus suunnittelee solmivansa diplomaattiset subteet alemmantasoisten kansojen kanssa, ja nyt on niin ikään ensimmäistä kertaa ilmaantunut suuri uskonnollinen johtaja, joka puhuu sen puolesta, että näiden ympäröivien kansojen keskuuteen lähetettäisiin lähetystyöntekijöitä. Pelkäämme, että he ovat nyt tekemäisillään saman virheen, jonka niin monet ovat tehneet, kun ovat yrittäneet pakottaa oman korkeamman kulttuurinsa ja uskontonsa muille roduille. Miten suurenmoisia tuloksia tuossa maailmassa saataisiinkaan aikaan, jos tämä edistyneen kulttuurin omaava mannerkansakunta vain noutaisi luokseen naapurikansojen parhaita jäseniä ja heitä koulutettuaan lähetettäisi heidät kulttuurin lähettiläinä takaisin pimeydessä vaeltavien veljiensä luokse! [819:6]

Kääntänyt Martti Vanninen

KANSAINVÄLINEN URANTIA-YHDISTYS

JOURNAL

TILAUSHINNAT

IUA Journal on luettavissa verkkosivuilta <http://www.urantia-iaa.org/links.htm> ilmaiseksi. Suomenkielinen versio on luettavissa Suomen Urantia-seuran verkkosivuilta <http://www.urantia.fi/>.

Lehden tilaushinnat ovat seuraavat:

Vuositilaus: 18 €
Irtonumerot: 4,50 €

Vuositilauksen ja irtonumerot voi maksaa Suomen Urantia-seuran pankkitilille Nordea 142730-102126. Pankkisiirtolomakkeen ”Tiedotuksia”-osaan pyydetään merkitsemään JOURNAL ja tilaajan osoitetiedot. *Suomen Urantia-seuran jäsenille IUA Journal on jäsenetu.*

TOIMITUSPERIAATTEET

JOURNAL ottaa vastaan seuraavassa tai myöhemmässä numerossa julkaistaviksi tarkoitettuja artikkelitarjouksia. Kaikki tarjotut artikkelit ovat JOURNALin omaisuutta eikä niitä palauteta. Mikäli kirjoitusta ei julkaista välittömästi, se säilytetään arkistossa mahdollista tulevaa käyttöä varten. JOURNAL ei maksa kirjoittajille rahallista tai muuta korvausta tällaisista vapaaehtoisesti tarjotuista kirjoituksista. Vaikka JOURNAL pyrkiikin toimitustyön aikana ottamaan yhteyden kirjoittajiin, toimitus varaa kuitenkin itselleen oikeuden tehdä kirjoituksiin julkaisemisen kannalta tarpeellisiksi katsomansa toimitukselliset muutokset. JOURNAL on tarjotuista artikkeleista kiitollinen ja niistä riippuvainen, toimituksen ei kuitenkaan ole mahdollista kuitata jokaista sille tarjottua kirjoitusta, mutta kirjoittajat voivat ottaa yhteyttä JOURNALiin varmistuakseen siitä, että kirjoitus on saapunut toimituksen harkittavaksi mahdollista JOURNALissa julkaisemista varten.

Pyydämme ohjaamaan kaiken International Urantia Association JOURNALille tarkoitettamme postin ja artikkelitarjoukset Journalin Phoenixin-osoitteeseen. Mikäli haluat kirjoituksesi pääsevän pikaiseen harkintaan, lähetä se suoraan toimittajalle <guyperron3@sympaatico.ca>.

Kansainvälinen Urantia-yhdistys ja International Urantia Association JOURNAL ovat keskinäisessä riippuvuussuhteessa Urantia-säätiön, *Urantia-kirjan* alkuperäiseen julkaisijaan, kanssa. Jos haluat enemmän tietoa Kansainvälisestä Urantia-yhdistyksestä tai IUA JOURNALista, ota yhteyttä Journalin Phoenixin-toimistoon.

Kaikki suoraan tai epäsuorasti esitetyt tulkinnat, mielipiteet, päätelmät tai taiteelliset esitykset ovat laatijoiden omia eivätkä välttämättä edusta Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen, kansallisten tai paikallisten Urantia-yhdistysten tai IUA Journalin toimituksen kantaa ja mielipiteitä.

Alkuperäisessä englanninkielisessä lehdessä on runsaasti värikuvia, jotka on kopioteknisistä syistä jätetty pois suomennoksesta.

© 2006 Kansainvälinen Urantia-yhdistys

IUA Journal
P.O.Box 82308
Phoenix, AZ 85071-2308
USA